

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 2715
Warszawa, 12 grudnia 2013 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o sporcie oraz niektórych innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Tomasza Garbowskiego.

(-) Romuald Ajchler; (-) Leszek Aleksandrak; (-) Marek Balt; (-) Anna Bańkowska; (-) Piotr Chmielowski; (-) Jacek Czerniak; (-) Eugeniusz Czykwin; (-) Tomasz Garbowski; (-) Tadeusz Iwiński; (-) Dariusz Joński; (-) Tomasz Kamiński; (-) Adam Kępiński; (-) Krystyna Łybacka; (-) Leszek Miller; (-) Grzegorz Napieralski; (-) Cezary Olejniczak; (-) Artur Ostrowski; (-) Stanisława Prządka; (-) Małgorzata Sekuła-Szmajdzińska; (-) Tadeusz Tomaszewski; (-) Jerzy Wenderlich; (-) Bogusław Wontor; (-) Stanisław Wziętek; (-) Zbyszek Zaborowski; (-) Ryszard Zbrzyzny.

(projekt)

USTAWA
z dnia2013 r.
o zmianie ustawy o sporcie

Art.1

Art. 1. W ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.)) wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 3 ust.1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1.Działalność w sporcie jest prowadzona w szczególności w polskich związkach sportowych , związkach sportowych i klubach sportowych”

2. Klub sportowy może być prowadzony przez osoby prawne , osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą lub nie posiadające osobowości prawnej spółki osobowe, o których mowa w ustawie z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych .”

2) Po art.3 dodaje się art.3a w brzmieniu:

„Art. 3a.1. Uczestnikami współzawodnictwa sportowego organizowanego przez polski związek sportowy mogą być kluby sportowe, zawodnicy zrzeszeni w klubach sportowych lub zawodnicy niezrzeszeni a także inne podmioty, na warunkach określonych przez ten polski związek sportowy.

2. Zawodnikiem zrzeszonym w klubie sportowym jest zawodnik, który spełnia jeden z warunków:

1) jest członkiem klubu sportowego;

2) jest związany z klubem sportowym umową;

3) prowadzi osobiście lub wspólnie z innymi osobami klub sportowy.

3. Udział klubu sportowego lub zawodnika we współzawodnictwie sportowym innym niż organizowane przez działający w danym porcie polski związek sportowy lub zrzeszającą ten związek międzynarodową organizację sportową wymaga zgody tego polskiego związku sportowego.

3) Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. Klub sportowy może ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe dla zawodników oraz trenerów i instruktorów sportu.”;

4) W art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Związek sportowy działa w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń albo spółdzielni.”;

5) Art.7 otrzymuje brzmienie:

„Art.7. 1. W celu organizowania i prowadzenia współzawodnictwa w danym sporcie tworzy się polski związek sportowy.

2. Utworzenie polskiego związku sportowego przez związek sportowy wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

3. Polski związek sportowy może działać jako spółka akcyjna , o której mowa w art.3 ust.3 pkt 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie.

4. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie do polskiego związku sportowego nie działającego jako spółka akcyjna stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach, a do polskiego związku sportowego będącego spółką akcyjną stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych.

6) Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art.8. Członkiem polskiego związku sportowego nie działającego jako spółka akcyjna może być osoba prawna lub osoba fizyczna prowadząca klub sportowy a także związek sportowy oraz inna osoba prawna, której statut, umowa albo akt założycielski przewiduje prowadzenie działalności w danym sporcie”.

7) Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Kadencja władz polskiego związku sportowego trwa 4 lata . Kadencja

polskiego związku sportowego nie działającego jako spółka akcyjna kończy się z dniem odbycia walnego zebrania członków lub delegatów , zwołanego dla wyboru nowych władz tego związku.

2. Członek zarządu polskiego związku sportowego nie może:

- 1) łączyć tej funkcji z funkcją w innych władzach tego związku, z wyjątkiem pełnienia funkcji delegata na walne zebranie członków lub delegatów zwołane dla wyboru władz tego związku
 - 2) być osobą, która była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe z oskarżenia publicznego.
3. Walne zebranie członków albo delegatów polskiego związku sportowego nie będącego spółką akcyjną rozpatruje co najmniej raz na 2 lata sporządzone przez zarząd sprawozdanie z działalności związku oraz sprawozdanie finansowe.
 4. Walne zebranie członków albo delegatów tego związku uchwała regulamin dyscyplinarny.
 5. Członkowie organów dyscyplinarnych polskiego związku sportowego posiadają wykształcenie prawnicze oraz co najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe jako sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, nauczyciel akademicki, doradca prawny lub doradca podatkowy.
 6. Członek zarządu i organu kontroli wewnętrznej związku przy wykonywaniu swoich obowiązków dokładają staranności wynikającej z zawodowego charakteru swojej działalności, a jeżeli wykonują swoje obowiązki społecznie, zobowiązani są do dołożenia przy tym należytej staranności.
 7. Organ kontroli wewnętrznej polskiego związku sportowego nie będącego spółką akcyjną jest powoływany przez walne zebranie członków albo delegatów polskiego związku sportowego i działa z uwzględnieniem następujących zasad:
 - 1) organ kontroli wewnętrznej działa w składzie od 3 do 5 osób;
 - 2) członkiem tego organu może być wyłącznie osoba posiadająca wyższe wykształcenie prawnicze, ekonomiczne lub z zakresu zarządzania lub osoba posiadająca uprawnienia do wykonywania funkcji członka rady nadzorczej w spółkach z udziałem Skarbu Państwa;
 - 3) organ kontroli wewnętrznej sprawuje stały nadzór nad działalnością polskiego związku sportowego we wszystkich dziedzinach jego działalności;
 - 4) do kompetencji organu kontroli wewnętrznej należy w szczególności ocena sprawozdania z działalności i sprawozdania finansowego polskiego związku sportowego, wnioskowanie o udzielenia absolutorium członkom zarządu i wnioskowanie o zwołanie nadzwyczajnego walnego zebrania członków albo delegatów polskiego związku sportowego”
 - 8) Uchyła się art.10 ;

9) W art. 11 ust. 2 uchyla się pkt 2 ;

10) W art.15: 1/ uchyla się ust.2 ;

2/ ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W skład ligi zawodowej w grach zespołowych wchodzi wyłącznie kluby sportowe działające jako spółki akcyjne albo spółdzielnie.”;

3/ po ust. 3 dodaje się ust. 3¹ w brzmieniu:

„3¹.członkiem spółdzielni, o której mowa w ust. 3 mogą być osoby fizyczne oraz osoby prawne”;

4/ ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Liga zawodowa jest zarządzana przez osobę prawną działającą w formie spółki kapitałowej albo spółdzielni.”;

5/ ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„5. Zasady funkcjonowania ligi zawodowej są ustalane w umowie zawartej między polskim związkiem sportowym a spółką albo spółdzielnią zarządzającą ligą zawodową.”.

11) W art.16: 1/ ust.3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej ma prawo żądać udostępnienia odpisów uchwał władz polskiego związku sportowego oraz udzielenia pisemnych wyjaśnień dotyczących działalności polskiego związku sportowego.”

2/ uchyla się ust.4;

12) Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art.22. 1. Jeżeli działalność władz polskiego związku sportowego narusza postanowienia statutu, minister właściwy do spraw kultury fizycznej, jest uprawniony do:

1) zażądania od nich podjęcia działań mających na celu zapewnienie stanu zgodnego z prawem albo do uchylenia decyzji władz polskiego związku sportowego

2) wystąpienia do sądu rejestrowego z wnioskiem o zastosowanie środka, o którym mowa w art. 23 ust. 1.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw kultury fizycznej dokonuje w drodze decyzji.

13) Art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba prawna prowadząca klub sportowy, działająca na obszarze danej jednostki samorządu terytorialnego, nie działająca w celu osiągnięcia zysku, a także związek sportowy lub polski związek sportowy, może otrzymywać dotację celową z budżetu tej jednostki.

2. Dotacja, o której mowa w ust. 1, ma służyć realizacji celu publicznego, o którym mowa w art. 27 ust. 2, i może być przeznaczona w szczególności na:

- 1) realizację programów szkolenia sportowego,
- 2) zakup sprzętu sportowego,
- 3) pokrycie kosztów organizowania zawodów sportowych lub uczestnictwa w tych zawodach

4) pokrycie kosztów korzystania z obiektów sportowych dla celów szkolenia sportowego

5) sfinansowanie stypendiów sportowych i wynagrodzenia kadry szkoleniowej

3. Dotacja, o której mowa w ust. 1 i 2 może zostać udzielona przez jednostkę samorządu terytorialnego z pominięciem otwartego konkursu ofert, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie Przepisy art. 47 i art. 151 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 i 938) stosuje się odpowiednio.

14) Art. 29 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 29. 1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej finansuje uprawianie i organizowanie sportu oraz jego promocję, w szczególności w dyscyplinach olimpijskich, a także roczne programy upowszechniania sportu i inne przedsięwzięcia wspierające rozwój sportu.
2. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania oraz minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego wspierają, w tym finansowo, rozwój sportu odpowiednio w środowisku szkolnym i akademickim.
3. Minister Obrony Narodowej i minister właściwy do spraw wewnętrznych wspierają, w tym finansowo, rozwój sportu, w tym funkcjonowanie klubów sportowych i ich udział we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polskie związki sportowe, w jednostkach organizacyjnych służb podległych tym ministrom lub nadzorowanych przez nich.
4. Z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, są finansowane koszty opieki medycznej nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w sportach olimpijskich i paraolimpijskich a także programy wsparcia medycznego w sporcie.
5. Koszty wydania orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 37 ust. 1, w tym koszty badań niezbędnych do wydania tego orzeczenia, w stosunku do zawodników, którzy nie ukończyli 23 lat i nie otrzymują wynagrodzenia w związku z uprawianiem sportu, są finansowane ze środków publicznych na zasadach określonych przepisami o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.
6. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, zakres i sposób realizowania opieki medycznej, o której mowa w ust. 4, uwzględniając specyfikę współzawodnictwa sportowego oraz potrzebę ochrony zdrowia zawodników.
- ”

7. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej, w zakresie dofinansowania zadań związanych z przygotowaniem kadry narodowej do udziału w igrzyskach olimpijskich, igrzyskach paraolimpijskich, mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy, może zlecać polskim związkom sportowym, Polskiemu Komitetowi Olimpijskiemu i Polskiemu Komitetowi Paraolimpijskiemu realizację zadań publicznych z pominięciem otwartego konkursu ofert, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Przepisy art. 47 i art. 151 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych stosuje się odpowiednio.”;

15) W art. 30 po ust. 4 dodaje się ust. 5 o brzmieniu:

„ Art.30 ust.5. Zadania rady sportu na szczeblu województwa wykonuje wojewódzkie interdyscyplinarne stowarzyszenie sportowe działające na terenie województwa”.

16) W art.36 ust.3 otrzymuje brzmienie:

„Art.36 ust.3. Świadczenia przysługujące w danym roku budżetowym ustala się na podstawie wysokości średniego wynagrodzenia w roku kalendarzowym, ogłoszonego na podstawie art.20 pkt 1 lit a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440), przy uwzględnieniu mnożnika w wysokości 0,8.”

17) Po art. 36 dodaje się art. 36a i 36b w brzmieniu:

„Art.36a 1. Jednostki samorządu terytorialnego udostępniają nieodpłatnie obiekty sportowe pozostające w ich władaniu na rzecz osób prawnych i osób fizycznych prowadzących kluby sportowych biorących udział we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polskie związki sportowe i prowadzących zorganizowane zajęcia sportowe w zakresie szkolenia dzieci i młodzieży.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 dotyczy udostępnienia obiektów sportowych zarówno dla przeprowadzenia zajęć treningowych, jak i organizowania zawodów w ramach współzawodnictwa sportowego prowadzonego przez polski związek sportowy a także zajęć z zakresu upowszechniania i popularyzacji sportu wśród dzieci i młodzieży”.

„Art. 36b 1. Szkoły publiczne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) udostępniają nieodpłatnie obiekty sportowe pozostające we władaniu tych szkół na potrzeby:

- 1) organizacji sportowych zajęć pozalekcyjnych dla uczniów szkoły, prowadzonych przez trenerów lub instruktorów w danej dyscyplinie sportu
- 2) organizacji przez kluby sportowe zrzeszające w szczególności uczniów szkoły zajęć treningowych oraz zawodów sportowych w ramach współzawodnictwa organizowanego przez polskie związki sportowe lub Szkolny Związek Sportowy

2. Uczelnie publiczne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.) udostępniają nieodpłatnie obiekty sportowe pozostające we władaniu tych uczelni na potrzeby:

1) organizacji zajęć sportowych dla studentów tej uczelni prowadzonych przez trenerów lub instruktorów w danej dyscyplinie sportu

2) organizacji przez akademickie kluby sportowe zrzeszające w szczególności studentów tej uczelni zajęć treningowych oraz zawodów sportowych w ramach współzawodnictwa organizowanego przez polskie związki sportowe lub Akademicki Związek Sportowy.

18) po art. 41 dodać art. 41a i 41b w brzmieniu:

„Art. 41a. 1. Trenerzy legitymujący się wykształceniem wyższym i co najmniej trzyletnim okresem pracy w związku sportowym lub w klubie sportowym biorącym udział we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy uzyskują z dniem nawiązania stosunku pracy w szkole stopień nauczyciela kontraktowego, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.).

2. Trenerzy posiadający najwyższy stopień trenerski lub tytuł naukowy oraz legitymujący się co najmniej 3-letnim okresem pracy w klubie sportowym lub związku sportowym, z dniem nawiązania stosunku pracy w szkole uzyskują stopień nauczyciela mianowanego w rozumieniu ustawy, o której mowa w ust. 1.

3. Nauczyciele wychowania fizycznego, którzy uzyskali tytuł trenera, po przepracowaniu każdego kolejnych 3 lat w klubie sportowym lub w związku sportowym, uzyskują uprawnienia do awansu na kolejny stopień awansu nauczycielskiego w rozumieniu przepisów ustawy, o której mowa w ust. 1, bez konieczności spełnienia warunków awansu wskazanych w tej ustawie.

Art. 41b. 1. Licencję sędziego sportowego można przyznać osobie, która:

- 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) pisemnie zobowiąże się do przestrzegania postanowień statutu i regulaminów polskich związków sportowych oraz międzynarodowych organizacji sportowych, w tym także do poddania się odpowiedzialności dyscyplinarnej.

2. Szczegółowe warunki i tryb przyznawania i pozbawiania licencji sędziego sportowego w danej dyscyplinie sportu oraz przypadki, kiedy polski związek sportowy może pozbawić sędziego sportowego licencji, określają regulaminy polskich związków sportowych.

3. Sędzia sportowy może otrzymywać wynagrodzenie w związku z pełnieniem swojej funkcji lub ekwiwalent sędziowski jako zwrot poniesionych kosztów, który stanowi należność za pełnienie funkcji społecznej w rozumieniu odrębnych przepisów.

4. Polski związek sportowy, z uwzględnieniem przepisów międzynarodowych organizacji sportowych działających w danej dyscyplinie sportu, określa warunki pełnienia funkcji sędziego sportowego.”;

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 2. W ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, z późn. zm.) w art. 2 w ust. 3 po pkt 4 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) grunty, budynki i budowle stanowiące obiekty sportowe, w części wykorzystywanej do organizacji zajęć treningowych lub zawodów sportowych przez osoby fizyczne i osoby prawne prowadzące klub sportowy ,związki sportowe i polskie związki sportowe , działające na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 z późn. zm.).”;

Art. 3. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.) w art. 26 w ust. 1: 1) po pkt 6a dodaje się pkt 6b i 6c w brzmieniu:

„6b) udokumentowanych wydatków ponoszonych przez podatnika na udział jego małoletnich dzieci w zorganizowanych zajęciach sportowych prowadzonych przez polskie związki sportowe, związki sportowe lub osoby prowadzące kluby sportowe, o których mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 z późn. zm.);

6c) wydatków na nabycie udziałów lub akcji w klubie sportowym.

2) w pkt 9 po lit. c dodaje się lit. d w brzmieniu:

„d) związane z działalnością polskiego związku sportowego, związku sportowego lub klubu sportowego.”

Art. 4. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16 w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) wydatków na objęcie lub nabycie udziałów albo wkładów w spółdzielni, udziałów albo akcji w spółce - z wyjątkiem spółek będących klubami sportowymi - oraz innych papierów wartościowych, a także wydatków na nabycie tytułów uczestnictwa lub jednostek uczestnictwa w funduszach kapitałowych; wydatki takie są jednak kosztem uzyskania przychodu z odpłatnego zbycia tych wkładów, udziałów, akcji oraz innych papierów wartościowych, w tym z tytułu wykupu przez emitenta papierów wartościowych, a także z odkupienia tytułów uczestnictwa lub jednostek uczestnictwa w funduszach kapitałowych albo umorzenia jednostek uczestnictwa, tytułów uczestnictwa oraz certyfikatów inwestycyjnych w funduszach kapitałowych, z zastrzeżeniem ust. 7e;”;

2) w art. 17 w ust. 1 pkt 5a otrzymuje brzmienie:

„5a) dochody spółek będących klubami sportowymi, o których mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127 , poz. 857 z późn. zm.) przeznaczone i wydatkowane na szkolenie zawodników i udział we współzawodnictwie sportowym w kategoriach wiekowych dziecięcych i młodzieżowych w rozumieniu przepisów polskiego związku sportowego organizującego współzawodnictwo sportowe w określonej dyscyplinie sportu, w części nie zaliczonej do kosztów uzyskania przychodów;”;

Art. 5. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.) w art. 72 ust. 3 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) za nieruchomości gruntowe na działalność polskich związków sportowych, związków sportowych lub klubów sportowych, o których mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 z późn. zm), - 0,3 % ceny;”

„Art.6. W ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 201 poz.1540 z późn.zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu:

„Art. 31a. 1. Dopuszcza się sponsorowanie sportu przez podmioty posiadające zezwolenie na prowadzenie zakładów bukmacherskich oraz informowanie o sponsorowaniu w trakcie imprez sportowych , w tym poprzez podanie nazwy i logo sponsora.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, powinno być wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu /EFTA/.”.

2) W art. 86 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3.Przychodem Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej jest 78,5% wpływów z dopłat, o których mowa w art.80 ust.1.”

3) W art.88 ust.3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przychodem Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych jest 1,5% wpływów z dopłat, o których mowa w art.80 ust.1.”.

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 7. Osoby prawne działające jako terenowe jednostki organizacyjne Aeroklubu Polskiego i zraszające członków będących osobami fizycznymi , stają się z mocy prawa odrębnymi stowarzyszeniami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 kwietnia 1989r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855 z późn. zm.)”

Art. 8.

1. . Polski związek sportowy nie będący spółką akcyjną (związek przekształcany) może być przekształcony w spółkę akcyjną (spółka przekształcona)
2. Polski związek sportowy staje się spółką akcyjną z chwilą wpisu spółki do rejestru (dzień przekształcenia). Jednocześnie sąd rejestrowy z urzędu wykreśla związek przekształcany.
3. Spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki związku przekształcanego.
4. Spółka przekształcona pozostaje podmiotem w szczególności zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały przyznane związkowi przekształcanemu przed jego przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji albo ulgi stanowi inaczej.
5. Członkowie zwyczajni związku przekształcanego stają się z dniem przekształcenia akcjonariuszami spółki przekształconej.
6. Do przekształcenia polskiego związku sportowego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące powstania spółki akcyjnej , jeżeli przepisy niniejszego artykułu nie stanowią inaczej.
7. Do przekształcenia polskiego związku sportowego wymaga się:
 - 1) sporządzenia planu przekształcenia wraz opinią biegłego rewidenta;
 - 2) uchwały walnego zebrania członków lub delegatów związku przekształcanego podjętej zwykłą większością głosów w głosowaniu jawnym , zatwierdzającej projekt planu przekształcenia i projekt statutu spółki przekształconej ;
 - 3) złożenia oświadczenia o przekształceniu polskiego związku sportowego ;
 - 4) powołania członków organów spółki przekształconej;
 - 5) podpisania statutu spółki przekształconej;
 - 6) dokonania w rejestrze wpisu spółki przekształconej i wykreślenia związku przekształcanego .

8. Plan przekształcenia polskiego związku sportowego sporządza się w formie aktu notarialnego.
9. Plan przekształcenia polskiego związku sportowego powinien zawierać co najmniej ustalenie wartości bilansowej majątku związku przekształcanego na określony dzień w miesiącu poprzedzającym sporządzenie planu przekształcenia przedsiębiorcy.
10. Do planu przekształcenia należy dołączyć:
 - 1) projekt oświadczenia o przekształceniu polskiego związku sportowego;
 - 2) projekt statutu;
 - 3) wycenę składników majątku (aktywów i pasywów) związku przekształcanego;
 - 4) sprawozdanie finansowe sporządzone dla celów przekształcenia na dzień, o którym mowa w ust. 9.
11. Plan przekształcenia polskiego związku sportowego należy poddać badaniu przez biegłego rewidenta w zakresie poprawności i rzetelności.
12. Sąd rejestrowy właściwy według siedziby polskiego związku sportowego wyznacza na wniosek związku przekształcanego biegłego rewidenta.
13. Biegły rewident, w terminie określonym przez sąd, nie dłuższym jednak niż dwa miesiące od dnia jego wyznaczenia, sporządzi na piśmie szczegółową opinię i złoży ją wraz z planem przekształcenia polskiego związku sportowego sądowi rejestrowemu oraz związkowi przekształcanemu.
14. Sąd rejestrowy określa wynagrodzenie za pracę biegłego rewidenta i zatwierdza rachunki jego wydatków. Jeżeli związek przekształcany dobrowolnie tych należności nie uiszczy w terminie dwóch tygodni, sąd rejestrowy ściągnie je w trybie przewidzianym dla egzekucji opłat sądowych.
15. Oświadczenie o przekształceniu polskiego związku sportowego powinno zostać sporządzone w formie aktu notarialnego i określać co najmniej:
 - 1) wysokość kapitału zakładowego;
 - 2) zakres praw przyznanych osobiście członkom zwyczajnym związku przekształcanego jako akcjonariuszom spółki przekształconej, jeżeli przyznanie takich praw jest przewidziane;
 - 4) nazwiska i imiona członków zarządu spółki przekształconej.
16. Wniosek o wpis przekształcenia do rejestru wnoszą wszyscy członkowie zarządu spółki przekształconej.
17. Ogłoszenie o przekształceniu polskiego związku sportowego jest dokonywane na wniosek zarządu spółki przekształconej.”

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Igrzyska Olimpijskie w Londynie okazały się dla polskich sportowców najgorsze od 60 lat, a ogromne nakłady finansowe poniesione na przygotowania polskiej reprezentacji olimpijskiej dały efekt w postaci zaledwie 10 medali. Był to najslabszy dorobek medalowy spośród reprezentacji liczących powyżej 200 zawodników. Aktualna kondycja polskiego sportu, jak również kilkuletnie doświadczenia w obszarze funkcjonowania sportu w ramach obowiązującego ustawodawstwa i regulacji prawnych, wskazują na konieczność dokonania określonych zmian i uzupełnień, w tym zmian w przepisach dotyczących struktur organizacyjnych zarządzających sportem, wymagań stawianych przed podmiotami pełniącymi funkcje zarządcze w odniesieniu do określonych dyscyplin sportowych i wyposażonymi w swoisty monopol w tym zakresie oraz zmian w niektórych obowiązujących regulacjach prawnych w celu ich dostosowania do wymagań stawianych organom władzy publicznej i organizacjom biorącym udział w zarządzaniu sportem.

Przedłożony projekt ustawy o sporcie wychodzi naprzeciw propozycjom wprowadzenia zmian w zakresie działalności dotyczącej sportu. Propozycje zawarte w projekcie ustawy wynikają z:

- 1) konieczności wprowadzenia dla potrzeb sportu nowych rozwiązań prawnych lub rozwiązań precyzujących obecne uregulowania – w celu jasnego i precyzyjnego określenia zadań i uprawnień organów władzy rządowej i samorządowej w zakresie dotyczącym sportu

- 2) jasnego określenia roli państwa w procesie wspierania rozwoju, upowszechniania i popularyzacji sportu, która to rola nie może ograniczać się wyłącznie do zapewnienia finansowania przygotowań olimpijskich
- 3) potrzeby stymulowania funkcjonowania w sporcie w określony sposób, nowoczesnie ukształtowanych jednostek organizacyjnych i ich struktur oraz realizowania w pożądanym sposobie określonych ról przez osoby fizyczne,
- 4) potrzeby szerszego otwarcia możliwości finansowania sportu przez podmioty gospodarcze, oraz stymulowania współpracy podmiotów gospodarczych i organizacji sportowych poprzez system zachęt podatkowych
- 5) konieczności zauważenia i wsparcia odpowiednimi instrumentami faktu finansowania sportu dzieci i młodzieży przez rodziców,
- 6) potrzeby stworzenia specjalnych regulacji prawnych dla sportu w niektórych dziedzinach np. regulacji finansowania sportu ze środków publicznych, regulacji podatkowych itp.

Mając powyższe na uwadze, koniecznym wydaje się wprowadzenie nowych lub doprecyzowanie istniejących regulacji prawnych w zakresie sportu rozumianego głównie jako ta część aktywności sportowej, która związana jest z uczestnictwem we współzawodnictwie sportowym organizowanym lub prowadzonym przez międzynarodowe organizacje sportowe, polskie związki sportowe lub podmioty działające z ich upoważnienia. Ta sfera działalności sportowej wymaga poprawionej regulacji prawnej, która sprzyjać będzie jej dalszemu rozwojowi. Z drugiej strony istotnym jest, że w zakresie określenia obowiązków organów władzy publicznej w zakresie wspierania sportu projekt ustawy nie ogranicza się jedynie do instrumentów z zakresu wspierania podmiotów biorących udział we współzawodnictwie sportowym, ale rozciąga te obowiązki i uprawnienia na szeroko rozumiane działania z zakresu upowszechniania i popularyzacji sportu.

Istotnym jest fakt, że sport nie może rozwijać się bez określonych środków finansowych, które powinny pochodzić nie tylko z budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego, ale również z innych źródeł, w tym środków pochodzących od sponsorów i z reklamy, a także od podmiotów inwestujących udziały i akcje spółek prawa handlowego prowadzących działalność w sporcie na różnych poziomach organizacyjnych.

Zakres przedmiotowy projektu ustawy obejmuje zagadnienia związane ze wspieraniem sportu przez władzę publiczną, a także prowadzeniem działalności w zakresie sportu przez podmioty funkcjonujące na różnym stopniu organizacji sportu i zarządzania sportem, w tym w szczególności działalnością polskich związków sportowych

Uzasadnienie szczegółowe.

1. Obecnie obowiązującą regulację prawną określającą, że klub musi być prowadzony wyłącznie jako osoba prawna, należy ocenić negatywnie, regulującej problem wbrew deklarowanej przez ustawodawcę w uzasadnieniu do projektu ustawy o sporcie tendencji do liberalizacji wymogów w zakresie organizacji sportu w Polsce. Głoszone hasło o tym, iż klub ma mieć charakter korporacyjny, poza brakiem zdefiniowania tego pojęcia jest zdecydowanie niekonsekwentne w kontekście brzmienia przepisów ustawy. O jakim charakterze korporacyjnym można mówić w przypadku jednoosobowej spółki z o.o. czy fundacji założonej przez jednego fundatora? Obecne przepisy powodują wyłącznie utrudnienia biurokratyczne w tworzeniu klubów sportowych oraz zdecydowanie wyższe koszty ich działania, choćby przez konieczność prowadzenia – nawet przez małe, prywatne kluby – ksiąg handlowych w pełnym zakresie. Zmiana wprowadza włączenie możliwości prowadzenia klubu sportowego w ramach jednoosobowej działalności gospodarczej lub w formie spółek osobowych, co faktycznie pozwoli osobom zainteresowanym na swobodne decydowanie o formie klubu zgodnie ich określonymi potrzebami i możliwościami.

Projekt ustawy powraca także do koncepcji określenia choćby w minimalnym zakresie kręgu podmiotów, które mogą brać udział we współzawodnictwie sportowym. Uczestnikami współzawodnictwa sportowego organizowanego przez polski związek sportowy mogą być zgodnie z proponowanymi zapisami nie tylko kluby sportowe ale także zawodnicy zrzeszeni w klubach sportowych lub zawodnicy niezrzeszeni a także inne podmioty, na warunkach określonych przez ten polski związek sportowy. Rozwiązanie takie postuluje wiele polskich związków sportowych.

Projekt ustawy zawiera także definicję zawodnika zrzeszonego, za którego może być uznany członek klubu sportowego, osoba związana z klubem sportowym umową lub osoba fizyczna

która prowadzi osobiście lub wspólnie z innymi osobami klub sportowy.

2. W obszarze dotyczącym swobody uprawiania sportu projekt ustawy wprowadza istotne ograniczenie, wedle którego udział klubu sportowego lub zawodnika we współzawodnictwie sportowym innym niż organizowane przez działający w danym sporcie polski związek sportowy lub zrzeszającą ten związek międzynarodową organizację sportową wymaga zgody tego polskiego związku sportowego. Jest to rozwiązanie postulowane przez wiele międzynarodowych federacji sportowych, służące z jednej strony zapewnieniu czytelności rynku sportowego oraz możliwości organizacji współzawodnictwa sportowego w sposób niezakłócony a także ochronie interesów zawodników, częstokroć nadmiernie eksploatowanych poprzez udział w zawodach organizowanych poza głównym nurtem współzawodnictwa sportowego.

3. W projekcie ustawy wprowadza się możliwość przyznania przez klub sportowy trenerom i instruktorom, którzy nie otrzymują wynagrodzenia w związku z wykonywaniem swojej funkcji, stypendium trenerskiego lub instruktorskiego, z wszystkimi konsekwencjami związanymi z nabyciem określonych uprawnień pracowniczych związanych ze stażem pracy.

4. Podobnie jak przewidują to przepisy obowiązujące, projekt ustawy zakłada, że jedną z najważniejszych instytucji w strukturach zarządzania polskim sportem pozostanie polski związek sportowy tj. związek sportowy o zasięgu ogólnokrajowym, utworzony po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.
Uznając, że jakość i sprawność działania polskiego związku sportowego jest jednym z kluczowych elementów warunkujących rozwój sportu w Polsce, projekt przewiduje wprowadzenie szeregu nowych instrumentów, które służyć mają temu, by polskie związki sportowe były organizacjami rzetelnie zarządzającymi powierzonymi im dyscyplinami sportu według standardów wymaganych dla tego typu organizacji.

Wśród tych nowych instrumentów wskazać należy przede wszystkim:

- 1) wprowadzenie zasady, że członkowie organów dyscyplinarnych związku powinni posiadać wykształcenie prawnicze i co najmniej 2 letnie doświadczenie zawodowe w określonych zawodach prawniczych

- 2) wprowadzenie obowiązku dołożenia należytej staranności przy wykonywaniu obowiązków członka zarządu i rady nadzorczej
 - 3) wprowadzenie odpowiedzialności dla członków zarządu i rady nadzorczej za szkodę wyrządzoną związkowi działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem.
5. Istotnym novum, które podnieść ma jakość funkcjonowania polskiego związku sportowego, w tym w szczególności w zakresie bieżącego nadzoru na wszystkich aspektami jego działalności jest wprowadzenie obowiązku powołania w każdym związku organu nadzoru z określonymi kompetencjami oraz wymogami co do członków takiego organu. . Projekt wprowadza określone wymagania co do warunków i kwalifikacji, jakie powinien spełniać członek organu nadzoru , a także wskazuje precyzyjnie minimalny zakres uprawnień tego organu.
6. Projekt wprowadza absolutnie nowatorskie rozwiązanie polegające na możliwości funkcjonowania polskiego związku sportowego w formie prawnej spółki akcyjnej nie działającej w celu osiągnięcia zysku.
- Rozwiązanie takie, dopuszczalne na gruncie przepisów regulujących działalność pożytku publicznego , pozwoli wprowadzić do działalności pzs standardy wymagane przepisami prawa handlowego a także pozyskiwać w przyszłości partnerów preferujących współpracę z polskim związkiem sportowym w formule akcjonariusza. W tym zakresie projekt zawiera także opartą na rozwiązaniach przewidzianych w prawie handlowym procedurę przekształcenia polskiego związku sportowego w spółkę akcyjną.
7. Projekt ustawy zawiera przepisy ,które likwidują niezrozumiałe ograniczenia w działalności pzs oraz zawierające te normy prawne , które wprowadzały instrumenty kreujące po stronie pzs nieuzasadnione koszty.

Projektowane przepisy znoszą ograniczenie , wedle którego członkami pzs mogą być wyłącznie osoby prawne (art. 8 ustawy o sporcie).

Projekt przewiduje likwidację obowiązku zwoływania walnego zebrania członków lub delegatów corocznie oraz znosi obowiązek badania sprawozdania finansowego przez biegłego rewidenta (art. 9) . Koszty obu tych operacji dla większości małych związków są bardzo wysokie i z punktu widzenia ich działania po prostu zbędne.

Przewiduje się także wykreślenie przepisów ograniczających ilość kadencji prezesa pzs do dwóch a także rodzący ogromne wątpliwości interpretacyjne i budzący wątpliwości konstytucyjne przepis ograniczający możliwość uczestnictwa w zarządzie pzs osób prowadzących działalność gospodarczą w określonym zakresie.

8. Znosi się w projekcie ustawy obligatoryjność utworzenia ligi zawodowej przez polski związek w sytuacji, w której ponad połowa klubów sportowych w danej lidze działa jako spółka akcyjna. Wprowadzona zmiana daje związkom sportowym możliwość pełnej swobody w podjęciu decyzji o utworzeniu ligi zawodowej.
9. Projekt wprowadza przepisy, które całkowicie zmieniają filozofię i dostępne instrumenty nadzoru ministra właściwego ds. kultury fizycznej nad działalnością polskich związków sportowych. Dotychczasowe przepisy skomplikowane i w znacznym zakresie zbędne.

Dotyczy to zwłaszcza zbędnych instrumentów nadzoru takich jak upomnienie czy możliwość zawieszania decyzji władz pzs. Projekt zmian upraszcza procedury w tym zakresie i wprowadza możliwość żądania przez organ nadzoru udzielenia przez pzs informacji i wyjaśnień oraz możliwość uchylecia sprzecznych z prawem decyzji, bez zbędnego „ogniwa pośredniego” jakim jest zawieszanie wykonania decyzji władz pzs.

Zdaniem autorów projektu możliwość żądania informacji w każdym zakresie i co do wszystkich aspektów funkcjonowania pzs oraz instrument nadzoru w postaci możliwości uchylecia decyzji władz pzs a także – w razie rażącego naruszenia prawa – możliwość wystąpienia do sądu o zawieszenie władz pzs lub jego likwidację, czyni absolutnie zbędnym inny instrument nadzoru, jakim jest możliwość prowadzenia kontroli działalności pzs .

Polskie związki sportowe są osobami prawnymi funkcjonującymi w obrocie, których działalność w zakresie jej zgodności z prawem może być kontrolowana w pełnym zakresie przez cały szereg uprawnionych do tego instytucji . Kontrole ze strony organu nadzoru w praktyce nie wnoszą nic co do poprawy jakości funkcjonowania pzs, stanowią wyłącznie element znacznie komplikujący i utrudniający ich działanie.

10. W art. 28-29 ustawy o sporcie wprowadza się zmianę w zakresie poszerzenia katalogu podmiotów uprawnionych do otrzymania dotacji udzielanej przez jednostki samorządu

terytorialnego ,w szczególności o związki sportowe i polskie związki sportowe. Jednocześnie projekt wprowadza postulowany od dawna przez środowisko sportowe zapis , w myśl którego dotacja, może zostać udzielona przez jednostkę samorządu terytorialnego z pominięciem otwartego konkursu ofert, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.5).

11. Projekt wskazuje interdyscyplinarne stowarzyszenia sportowe tj. jednostki skupiające na terenie jednego województwa związki sportowe działające w różnych dyscyplinach sportu jako podmioty wykonujące funkcje rady sportu na szczeblu wojewódzkim. Jednostki te stanowią istotne ogniwo zarządzania sportem i w praktyce są głównym partnerem społecznym w zakresie kreowania i realizacji strategii rozwoju sportu na danym terenie dla jednostek samorządu terytorialnego szczebla wojewódzkiego.

12. Do dnia 5 października 2007 r. wysokość świadczenia pieniężnego dla medalistów olimpijskich była ustalana w wysokości przeciętnego wynagrodzenia w roku kalendarzowym, ogłaszanego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na skutek zmiany przepisu, po tym terminie wysokość świadczenia pieniężnego została określona parametrycznie i jest uzależniona od kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej ustalonej na dany rok w ustawie budżetowej. Wysokość kwoty to iloczyn kwoty bazowej i wskaźnika określonego w ustawie wynoszącego przez cały czas 1,3255. W ostatnich latach kwota bazowa służąca do wyliczania świadczeń pieniężnych dla medalistów nie ulegała zmianie (1873,84 PLN), co spowodowało, że od 2009 r. wysokość tego świadczenia nie zmienia się. Ponieważ wynagrodzenia w gospodarce narodowej w analizowanym okresie rosły, relacja świadczenia dla medalistów olimpijskich do tego wynagrodzenia ulegała z każdym rokiem zmniejszeniu. Wprowadzona zmiana pozwoli na waloryzację tego świadczenia.

13. Projekt ustawy zakłada, że ograniczona dostępność do obiektów sportowych jest jedną z głównych barier hamujących rozwój sportu w związku z czym projekt ustawy nakłada na jednostki samorządu terytorialnego obowiązek nieodpłatnego udostępnienia obiektów sportowych dla potrzeb szkolenia sportowego dzieci i młodzieży, rozciągnięty nie tylko wprost na jednostki samorządu terytorialnego ale także – w ograniczonym zakresie - na

szkoły i uczelnie publiczne. Ten sam argument o barierach ograniczających korzystanie z obiektów sportowych leży także u podstaw propozycji, by obiekty sportowe wykorzystywane do prowadzenia zajęć sportowych dzieci i młodzieży nie podlegały opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

14. Przepisy projektu ustawy wprowadzają istotne zmiany w zakresie regulacji co do osób uprawionych do prowadzenia zajęć w zakresie sportu.

Nadanie zawodowi trenera właściwej rangi oraz stworzenie podstaw do rozwoju zawodowego osób działających w sporcie w kierunku nabywania wiedzy specjalistycznej, stanowi kluczowy element strategii rozwoju sportu w Polsce. Trener jest na ogół pierwszą osobą pozyskującą młodych ludzi do sportu i decydującą o ich pozostaniu w środowisku sportowym a następnie o ewentualnych wynikach sportowych.

Przepisy projektu koncentrują się na tych instrumentach, które mają zachęcać do uzyskiwania kwalifikacji trenera sportowego – a więc nadanie zawodowi trenera sportu znacznie większej rangi społecznej, niż ma to miejsce obecnie.

Wydaje się, że w aktualnym systemie zarządzania sportem wartość zawodu trenera ulega coraz głębszej deprecjacji. Fakt załamania się tradycyjnego systemu finansowania klubów sportowych spowodował, że zmniejsza się dramatycznie ilość miejsc pracy dla trenerów, a do tej pory nie wprowadzono instrumentów zachęcających ich do podejmowania pracy w miejscu, które wydaje się najbardziej naturalne czyli w szkołach. Z drugiej strony brak jest jakiegokolwiek systemu zachęt dla nauczycieli wychowania fizycznego do podnoszenia swoich kwalifikacji, wyboru specjalizacji i uzyskiwania statusu trenera sportowego.

Projekt wprowadza przymus prowadzenia zajęć w zakresie sportu, w tym pozalekcyjnych zajęć sportowych w szkołach, w tym w szkołach wyższych, przez osoby posiadające uprawnienia trenera. Z jednej strony tak sformułowany przepis zachęcać będzie do podnoszenia kwalifikacji i uzyskiwania tytułu trenera przez nauczycieli wychowania fizycznego, z drugiej tworzyć ma zdecydowanie szerszy rynek pracy dla trenerów.

Projekt utrzymuje zasadę konieczności uzyskania licencji dla trenera wydawanej przez polski związek sportowy dla wzmocnienia właściwych relacji pomiędzy osobami prowadzącymi zajęcia w zakresie sportu a podmiotami, które następnie konsumują pracę trenerów czyli związkami sportowymi.

15. Projekt przewiduje swego rodzaju odrębną ścieżkę rozwoju zawodowego dla nauczycieli wychowania fizycznego posiadających status trenera i prowadzących zajęcia z zakresu sportu. Przepisy art. 41a i 41 b przewidują, że awans na kolejny stopień awansu zawodowego nauczyciela będzie możliwy po wykazaniu pracy w charakterze trenera przez określony okres czasu (każdorazowo kolejne trzy lata). Jednocześnie przepisy mają zachęcać trenerów do podejmowania pracy w szkole, w tym poprzez wprowadzenie zasady, że staż pracy w charakterze trenera umożliwi z dniem podjęcia pracy w szkole uzyskanie określonego, wyższego niż w normalnym trybie, statusu nauczycielskiego.

Wprowadzono również, w odniesieniu do obowiązujących przepisów ustawy o sporcie, reglamentację prawną dotyczącą wykonywania funkcji sędziego sportowego, ogólne postanowienia dotyczące kwalifikacji osób wykonujących działalność w tym zakresie, a także obowiązek uzyskania licencji sędziego sportowego.

16. Projekt zakłada wprowadzenie również w przepisach dotyczących opodatkowania podatkami lokalnymi oraz podatkiem rolnym, dla wzmocnienia zasady wprowadzonej przepisami projektu o zwolnieniu od tych podatków gruntów zajętych pod obiekty sportowe wykorzystywane na cele upowszechniania i popularyzacji sportu a także na zajęcia sportowe dzieci i młodzieży.

17. W projekcie proponuje się zdecydowanie obniżenie (10-cio krotne, z poziomu 3% wartości gruntu do poziomu 0,3 % tej wartości) opłat za użytkowanie wieczyste gruntów przeznaczonych na działalność związków i klubów sportowych, które to opłaty stanowią obecnie ogromne obciążenie finansowe, często przekraczające w praktyce budżety roczne tych organizacji.

18. Projekt proponuje wprowadzenie szeregu zmian w ustawach podatkowych.

Propozycje te są konsekwencją analizy obecnej sytuacji finansowej sportu, który – wobec braku perspektyw wzrostu finansowania z budżetu Państwa – musi poszukiwać nowych źródeł finansowania swojej działalności. Jednocześnie przepisy prawa powinny zmierzać do zmniejszenia w sposób maksymalnie możliwy obciążenia finansowego podmiotów sportowych podatkami i opłatami. W zakresie zmniejszenia obciążeń projekt ustawy proponuje rozwiązania opisane wyżej.

Co do pozyskiwania nowych źródeł finansowania działalności, źródłami takimi są na pewno jednostki samorządu terytorialnego, stąd proponowane zmiany przepisów dla likwidacji wszelkich barier utrudniających finansowanie sportu przez te jednostki.

Pozostałymi alternatywnymi źródłami finansowania jest na pewno współpraca z przedsiębiorcami w zakresie szeroko pojętego sponsoringu oraz kooperacji marketingowej a także budżety domowe obywateli, ogromne i do tej pory absolutnie niezauważane źródło finansowania sportu. Te dwie ostatnie kategorie „sponsorów” sportu wymagają stworzenia systemu zachęt poprzez stosowne ułatwienia podatkowe.

Ewentualne zachęty i ułatwienia podatkowe – poza bezsporną rolą stymulującą wzrost poziomu przekazywanych środków podatkowych – doprowadzić mają paradoksalnie do wzrostu przychodów budżetu Państwa, a to poprzez likwidację ogromnej szarej strefy funkcjonującej w obszarze sportu. Wiele zajęć z zakresu sportu organizowanych jest obecnie przez podmioty prywatne, poddane – mimo działalności w obszarze sportu - normalnym rygorom podatkowym i poza wydatkami stanowiącymi wprost koszty uzyskania nie są zainteresowane dalszym inwestowaniem w rozwój posiadanej infrastruktury sportowej czy wzrost zatrudnienia. Nie są także zainteresowane wykazywaniem wszystkich przychodów osiągniętych z tytułu prowadzonej działalności, a to wobec faktu, że zainteresowania takiego nie wykazują klienci (na ogół rodzice), dla których udokumentowanie ponoszonych wydatków na zajęcia sportowe nie jest związane z żadnymi korzyściami.

W tym stanie rzeczy projekt proponuje wprowadzenie systemu zachęt podatkowych – niezależnych od już funkcjonujących zwolnień podmiotowych i przedmiotowych - do których zaliczyć należy:

1) w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych :

a) zwolnienie od podatku dochodowego od osób fizycznych dochodów osób fizycznych prowadzących klub sportowy, w części wydatkowanej na cele klubu w roku podatkowym lub w roku po nim następującym

b) możliwość odliczenia od dochodu do opodatkowania kwot przeznaczonych na udział małoletnich dzieci podatnika w zorganizowanych zajęciach sportowych prowadzonych przez klub sportowy, którym może być także osoba fizyczna

c) możliwość odliczenia od dochodu do opodatkowania kwot wydanych na zakup akcji lub udziałów w spółkach będących klubami sportowymi a także – w ramach limitu przewidzianego ustawowo – darowizn przekazanych na cele związane z prowadzeniem klubu sportowego, w tym klubu sportowego prowadzonego przez osobę fizyczną

2) w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych - możliwość odliczenia od dochodu do opodatkowania kwot wydanych na zakup akcji lub udziałów w spółkach będących klubami sportowymi a także – w ramach limitu przewidzianego ustawowo – darowizn przekazanych na cele związane z prowadzeniem klubu sportowego, w tym klubu sportowego prowadzonego przez osobę fizyczną

Wprowadzenie proponowanych zmian w zakresie zachęt podatkowych w celu finansowania działalności związanej z udziałem w szkoleniu i współzawodnictwie sportowym dzieci i młodzieży, powinno przyczynić się do znacznego zwiększenia ilości klubów sportowych.

Mała ilość klubów sportowych i brak oferty przede wszystkim dla dzieci i młodzieży w zakresie zorganizowanych form uprawiania sportu, są obecnie kluczowymi problemami polskiego sportu. Przewidywane zwolnienia podmiotowe dla klubów sportowych w podatku dochodowym ma być wyraźnym sygnałem, że sport jest ważną dla kraju dziedziną życia społecznego i w przepisach projektu ustawy wprowadzane są instrumenty stymulujące jego rozwój. Z punktu widzenia finansów państwa, wprowadzone zmiany będą miały skutek wyłącznie pozytywny. Nie będą związane ze zmniejszeniem wpływów budżetowych, gdyż w przypadku klubów sportowych działających w dotychczasowych formach prawnych tego rodzaju zwolnienie obowiązuje, zaś dla klubów działających w nowych formach prawnych większość wydatków na działalność w zakresie sportu i tak kwalifikowana byłaby jako koszty uzyskania przychodu w rozumieniu ustaw podatkowych. Pozytywny efekt wprowadzonych zmian dotyczyć będzie wzmocnienia tego segmentu rynku, który związany jest ze sportem, bowiem poprzez zwiększenie ilości klubów sportowych powstanie zdecydowanie więcej miejsc pracy dla specjalistów sportowych oraz wzrośnie zapotrzebowanie na produkty i usługi związane ze sportem. Będzie to skutkowało finansową stabilizacją klubów sportowych i będzie czynnikiem stymulującym tworzenie nowych podmiotów w tej sferze działalności. Doprowadzić ma to do sytuacji, w której sport będzie jednym z istotnych elementów gospodarki narodowej, a przepływ towarów i usług w ramach tej dziedziny gospodarki kreować będzie rosące przychody.

19. Proponowane zmiany mają na celu zmniejszenie z 3 do 1,5% wpływów przekazywanych obecnie na Fundusz Rozwiązywania Problemów Hazardowych i przeznaczonych na leczenie uzależnień i przeniesienie pozostałej części środków finansowych do Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej. Z danych Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii wynika, że na rozwiązywanie problemów hazardowych (badania naukowe, profilaktyka, leczenie) w roku 2012 do wydania przeznaczone było 18 mln zł, a pod koniec III kwartału w ramach konkursów rozdysponowane było jedynie 3 mln zł. Przekazanie części przedmiotowych środków na Fundusz Rozwoju Kultury Fizycznej pozwoli na ich efektywniejsze wydatkowanie, a zwiększenie dofinansowanie m.in. inwestycji obiektów sportowych czy propagowania sportu wśród dzieci i młodzieży będzie działaniem społecznie uzasadnionym.

Proponuje się także postulowane przez organizacje sportowe zniesienie zakazu sponsorowania sportu przez firmy buch macherskie.

20. Dodatkowo proponuje się wprowadzenie przepisu regulującego działanie Aeroklubu Polskiego i przywrócenia federacyjnej (autonomicznej) struktury funkcjonowania tej organizacji , ukształtowanej historycznie od momentu utworzenia Aeroklubu Polskiego i drastycznie zlikwidowanej absolutnie nieuzasadnioną jakimikolwiek obiektywnymi okolicznościami brutalną decyzją polityczną w latach sześćdziesiątych dwudziestego wieku.

21. Projekt zakłada, aby w skład ligi zawodowej w grach zespołowych wchodziły również kluby sportowe działające jako spółdzielnie. Nie bez przyczyny bowiem tak uznane i odnoszące sukcesy sportowe jak i gospodarcze kluby sportowe hiszpańskiej Primera Division FC Barcelona czy Real Madryt działają właśnie w formie spółdzielni. To właśnie działalność sportowa tych klubów sportowych, które swój rozwój zawdzięczają m.in. zrzeszonym w nich członkom stanowiła asumpt do przygotowania Projektu, który - jak mają nadzieję jego twórcy - zapoczątkuje proces dalszego rozwoju spółdzielczości w Polsce poprzez wprowadzenie możliwości działalności klubów sportowych również w formie spółdzielni stanowiąc alternatywę dla spółek handlowych. Rozszerzenie form prawnych w jakich mogą działać kluby sportowe wchodzące w skład ligi zawodowej o spółdzielnie uzasadnione jest szczególną rolą spółdzielni w tworzeniu jednolitego rynku wewnętrznego Unii Europejskiej. Spółdzielnie bowiem - jako podmioty gospodarcze - zostały uznane w przepisie art. 54 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a ich szczególny charakter został potwierdzony przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w orzeczeniu z dnia 8 września 2011 r. Nr C.78.08. Spółdzielnia daje więc możliwość - będąc dobrowolnym zrzeszeniem nieograniczonej liczby osób, o zmiennym składzie osobowym i zmiennym funduszu udziałowym, która w interesie swoich członków prowadzi wspólną działalność gospodarczą - prowadzenia przedsiębiorstwa z zaangażowaniem członków spółdzielni. Świadczą o tym m.in. przykłady zagraniczne - brytyjskiego modelu spółdzielczości jako doskonałej i dynamicznie rozwijającej się formy prowadzenia biznesu oraz spółdzielczości w Niemczech jako narzędzia polityki makroekonomicznej i skutecznego działania firm średniej wielkości w handlu, rzemiośle, usługach i przemyśle.

Projekt ma na celu rozwój klubów sportowych wchodzących w skład ligi zawodowej, które działałyby jako spółdzielnie zrzeszając zarówno osoby fizyczne (kibiców) jak i osoby prawne. Ponadto Projekt zakłada, iż związek sportowy będzie mógł działać nie tylko w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń, ale także w formie spółdzielni oraz dopuszcza, aby liga zawodowa była zarządzana przez osobę prawną działającą w formie spółki kapitałowej albo spółdzielni. Celem bowiem istnienia spółdzielni jest prowadzenie wspólnej działalności gospodarczej w interesie zrzeszonych w niej członków co ma stanowić m.in. bodziec do aktywowania kibiców jako świadomych i odpowiedzialnych za losy swojego klubu miłośników sportu, mających realny wpływ na jego dynamiczny rozwój. Docelowo Projekt ma być receptą na postępujące w świadomości obywatelskiej przekonanie o całkowitym braku wpływu na rozwój oraz zarząd polskich klubów sportowych; otwiera kibicom możliwość składania inicjatyw w przedmiotowym obszarze.

W pracach nad projektem ustawy uwzględniono prawnoporównawcze zestawienie rozwiązań dotyczących prowadzenia hiszpańskich klubów sportowych w formie spółdzielni - brytyjski raport autorstwa D.Boyle, *Fan ownership and the future of football, Co-operatives UK*, Manchester 2010.

Proponuje się, aby przepisy projektu ustawy weszły w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia.

Projektowana regulacja jest zgodna z właściwymi przepisami prawa Unii Europejskiej.

Ocena przewidywanych skutków społeczno – gospodarczych wynikających z projektu (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt ustawy

Zakres regulacji projektu ustawy dotyczy jednostek samorządu terytorialnego, szkół oraz szkół wyższych, podmiotów działających w sferze sportu, podmiotów odpowiedzialnych za organizację współzawodnictwa sportowego oraz podmiotów uczestniczących w tym współzawodnictwie, a także podmiotów, które zamierzają współpracować z organizacjami sportowymi, w tym przedsiębiorców.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy był konsultowany z lokalnymi (regionalnymi i wojewódzkimi)

środowiskami sportowymi.

Pomioty te wypowiedziały się pozytywnie odnośnie założeń przewidzianych w projekcie ustawy o sporcie wyrażając opinię, iż wprowadzenie projektowanych rozwiązań w praktyce może przyczynić się w niedalekiej perspektywie do poprawy stanu organizacji polskiego ruchu sportowego oraz poszczególnych podmiotów działających na jego rzecz.

Mając na uwadze powyższe, konsultowane środowiska wyrażają pogląd, że projektowana ustawa może zostać uznana za akt normatywny w pełni adekwatny do współczesnych realiów życia sportowego.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych

Projekt ustawy nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa, ustawa zawiera bowiem nowe uregulowanie jednak w ramach istniejących już kompetencji i uprawnień organów władzy rządowej.

Przepisy projektu ustawy będą realizowane z posiadanych środków budżetowych, w tym środków z państwowego funduszu celowego – Fundusz Rozwoju Kultury Fizycznej,

określonych corocznie w ustawie budżetowej w cz. 25 - Kultura fizyczna i sport oraz ze środków finansowych z cz. 46 – Zdrowie związanych z wydatkami na zakup świadczeń zdrowotnych wykonywanych przez Centralny Ośrodek Medycyny Sportowej dla członków kadry narodowej.

Umożliwienie ubiegania się o przyznanie świadczenia pieniężnego z budżetu państwa, o którym mowa w art. 39 projektu ustawy, polskim medalistom olimpijskim, którzy mają stałe miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa, świadczenia te będą wypłacane w ramach posiadanych środków budżetowych, określonych corocznie w ustawie budżetowej w cz. 25 - Kultura fizyczna i sport.

Proponowane zmiany w przepisach podatkowych nie będą miały negatywnych skutków finansowych dla budżetu państwa, a to wobec faktu upublicznienia przepływów finansowych w sektorze sportu. Stąd ewentualne zmniejszenie wpływów z tytułu wprowadzenia dodatkowych ulg i zwolnień podatkowych w zakresie podatku dochodowego zrekompensowane zostanie zwiększeniem tych wpływów od jednostek sektora sportowego, przede wszystkim z podatków bezpośrednich, od których działalność w sporcie zwolniona nie jest.

Proponowane regulacje mogą mieć wpływ na finanse jednostek samorządu terytorialnego. Spodziewać się bowiem należy nieznacznego zmniejszenia dochodów tych jednostek poprzez zmniejszenie wpływów podatkowych z podatku od nieruchomości oraz podatku rolnego, a także opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego gruntów. Ponadto zwiększą się nieznacznie obciążenia jednostek samorządu terytorialnego związane z koniecznością rekompensaty szkołom prowadzonym przez te jednostki zmniejszonych dochodów z ewentualnego najmu szkolnych obiektów sportowych, a także zmniejszone dochody z tytułu wynajmu własnych obiektów sportowych przez gminy. Zmniejszone dochody wszystkich jednostek samorządu w skali całego kraju szacuje się na kwotę 525 mln zł.

Szacowana kwota 525 mln zł stanowić będzie zmniejszenie dochodów samorządowych z tytułu obniżenia opłat rocznych z użytkowanie wieczyste gruntów oraz zwolnienia obiektów sportowych od podatku dochodowego od osób fizycznych.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projekt ustawy może mieć pozytywny wpływ na wzmocnienie segmentu rynku pracy, który związany jest ze sportem, bowiem poprzez zwiększenie ilości klubów sportowych powstanie zdecydowanie więcej miejsc pracy dla specjalistów sportowych oraz wzrośnie zapotrzebowanie na produkty i usługi związane ze sportem, co będzie skutkiem finansowej stabilizacji klubów sportowych i będzie czynnikiem stymulującym tworzenie nowych podmiotów w tej sferze działalności.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Projekt ustawy nie będzie miał wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projekt ustawy może mieć pozytywny wpływ na sytuację i rozwój regionalny, z uwagi na fakt, że projektowane przepisy sprzyjają powstawaniu nowych podmiotów działających w zakresie sportu kwalifikowanego. Jednym z efektów podjętej przez te podmioty działalności powinien być rozwój infrastruktury sportowej, w tym podnoszenie standardów już istniejących obiektów oraz wzrost aktywności sportowej wśród społeczności lokalnej. Powinno to także przyczynić się do zwiększenia atrakcyjności turystyczno-sportowej danych regionów.

Projekt ustawy może mieć pozytywny wpływ na wzmocnienie segmentu rynku pracy, który związany jest ze sportem, bowiem poprzez zwiększenie ilości klubów sportowych powstanie zdecydowanie więcej miejsc pracy dla specjalistów sportowych oraz wzrośnie zapotrzebowanie na produkty i usługi związane ze sportem, co będzie skutkiem finansowej stabilizacji klubów sportowych i będzie czynnikiem stymulującym tworzenie nowych podmiotów w tej sferze działalności.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Projekt ustawy nie będzie miał wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projekt ustawy może mieć pozytywny wpływ na sytuację i rozwój regionalny, z uwagi na fakt, że projektowane przepisy sprzyjają powstawaniu nowych podmiotów działających w zakresie sportu kwalifikowanego. Jednym z efektów podjętej przez te podmioty działalności powinien być rozwój infrastruktury sportowej, w tym podnoszenie standardów już istniejących obiektów oraz wzrost aktywności sportowej wśród społeczności lokalnej. Powinno to także przyczynić się do zwiększenia atrakcyjności turystyczno-sportowej danych regionów.

Warszawa, 20 grudnia 2013 r.

BAS-WAPEiM-3171/13

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy o sporcie
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Tomasz Garbowski)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

W przedłożonym projekcie ustawy wnioskodawcy proponują dokonanie nowelizacji następujących ustaw:

- 1) ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 ze zm.),
- 2) ustawy z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.),
- 3) ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.),
- 4) ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397 ze zm.),
- 5) ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.),
- 6) ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.).

Zakres proponowanych zmian jest szeroki i dotyczy ponownego uregulowania zadań i uprawnień organów władzy rządowej i samorządowej w zakresie dotyczącym sportu, roli państwa w procesie wspierania rozwoju, upowszechniania i popularyzacji sportu, stworzenia dodatkowych możliwości finansowania sportu przed podmioty gospodarcze, stworzenia zachęt podatkowych, które miałyby służyć współpracy podmiotów gospodarczych i organizacji sportowych czy też wprowadzenia zmian w zakresie sponsorowania wydarzeń sportowych.

W szczególności, wnioskodawcy proponują, by działalność w sporcie prowadzona była nie tylko – jak dotychczas – w klubach sportowych, ale również w polskich związkach sportowych i związkach sportowych (proponowane brzmienie art. 3 ust. 1 ustawy o sporcie). W dodawanym art. 3a określa się podmioty, które mogą być uczestnikami współzawodnictwa sportowego. Proponuje się, by związek sportowy działał nie tylko w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń, ale również jako spółdzielnia (zmieniany art. 6 ust. 2 ustawy o sporcie), co skutkuje również koniecznością wprowadzenia kolejnych zmian w ustawie (np. w art. 15 ustawy o sporcie). Na nowo zdefiniowane są zasady wyłaniania władz polskiego związku sportowego (zmieniany art. 9 ustawy o sporcie). Wnioskodawcy proponują również odejście od dotychczasowego zakazu koncentracji kapitału, poprzez uchylenie art. 10 ustawy o sporcie. Zmiany mają dotyczyć także zasad nadzoru nad działalnością władz polskiego związku sportowego (zmieniany art. 22 ustawy), m.in. poprzez ograniczenie nadzoru do zgodności z postanowieniami statutu.

W dodawanych art. 36a i 36b ustawy o sporcie przewiduje się obowiązki różnych podmiotów do udostępniania nieodpłatnie obiektów sportowych na rzecz osób prawnych i fizycznych prowadzących kluby sportowe i inne określone w tych przepisach podmioty.

Wnioskodawcy proponują również zmiany w zakresie kwalifikacji zawodowych w sporcie, poprzez dodanie art. 41a i 41b, dotyczących możliwości uzyskania określonych stopni nauczyciela w rozumieniu przepisów ustawy z 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.), oraz określenie zasad przyznawania licencji sędziego sportowego.

Szereg proponowanych zmian dotyczy kwestii finansowania sportu. Przewidziano m.in. możliwość uzyskania dotacji celowej z budżetu jednostki samorządu terytorialnego na działania związku sportowego lub polskiego związku sportowego (zmieniany art. 28 ustawy o sporcie). W zmienianym art. 29 ustawy o sporcie dotychczasowe fakultatywne zadania poszczególnych ministrów mają stać się obligatoryjnymi.

Zmiany w ustawach podatkowych mają na celu wprowadzenie systemu zachęt podatkowych i przewidują określone propozycje zwolnień od podatku dochodowego osób fizycznych, możliwość odliczenia od dochodu kwot związanych z udziałem w zajęciach sportowych czy też wydanych na zakup akcji lub udziałów w spółkach będących klubami sportowymi (art. 3 i 4 projektu ustawy).

Istotną zmianą jest również propozycja nowelizacji ustawy o grach hazardowych, która zakłada dopuszczenie sponsorowania sportu przez podmioty posiadające zezwolenie na prowadzenie zakładów bukmacherskich oraz informowanie o sponsorowaniu podczas imprez sportowych (dodawany art. 31a ustawy o grach hazardowych).

Ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

2.1. Kompetencje Unii Europejskiej w dziedzinie sportu mają charakter kompetencji wyłącznie wspierająco-koordynujących. W szczególności, art. 165 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) stanowi, że Unia przyczynia się do wspierania europejskich przedsięwzięć w zakresie sportu, uwzględniając jego szczególny charakter, jego struktury oparte na zasadzie dobrowolności oraz uwzględniając jego funkcję społeczną i edukacyjną. Przyjmowanie regulacji w dziedzinie sportu należy zatem co do zasady do kompetencji państw członkowskich UE. Tym niemniej należy podkreślić, że ocenie zgodności z prawem UE podlegają te regulacje krajowe dotyczące sportu, które wchodzą w zakres innych dziedzin objętych prawem UE, w szczególności reguły konkurencji czy rynku wewnętrznego.

2.2. Przewidziane w projekcie formy wspierania sportu przy użyciu środków publicznych podlegają ocenie z punktu widzenia zgodności z zasadami udzielania pomocy państwa.

Artykuł 107 ust. 1 TfUE zakazuje państwom członkowskim udzielania przedsiębiorcom pomocy. Przewiduje on, że – z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w traktatach – wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji przez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Pomoc taka jest zakazana.

Wsparcie udzielone przez państwo członkowskie przedsiębiorcy stanowi pomoc państwa zakazaną na mocy art. 107 ust. 1 TfUE, jeżeli zostały spełnione cztery przesłanki:

- 1) zostało ono udzielone przez państwo, lub przy użyciu jego zasobów,
- 2) stanowi dla przedsiębiorstwa korzyść,
- 3) ma charakter selektywny i
- 4) grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję i wymianę handlową między państwami członkowskimi.

Przesłanki te muszą być spełnione kumulatywnie: niespełnienie choćby jednej z nich oznacza, że nie występuje zakazana pomoc państwa.

Odnosnie do pierwszej przesłanki koniecznej dla uznania, że mamy do czynienia z pomocą państwa, zakazaną na mocy art. 107 ust. 1 TfUE, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) przyjmuje, że pomoc jest przyznawana przedsiębiorstwu przez państwo członkowskie, gdy pochodzi z jego zasobów bezpośrednio lub pośrednio, a udzielenie pomocy jest przypisywane temu państwu (C-379/98 *PreussenElektra AG*). Pojęcie

„przedsiębiorstwa” na gruncie art. 107 ust. 1 TfUE jest rozumiane szeroko. Uznawane jest za nie każda jednostka zaangażowana w działalność gospodarczą, niezależnie od jej statusu prawnego i sposobu finansowania (C-41/90 *Höfner p. Macroton*; 170/83 *Hydrotherm p. Compact*, pkt 11). Działalność gospodarcza oznacza natomiast każdą działalność polegającą na oferowaniu na rynku towarów lub usług, przy czym dla tej kwalifikacji prawnej nie jest rozstrzygający zarobkowy charakter tej działalności, lecz działanie na rynku, na którym oferowane są towary i usługi pozostające w rzeczywistej lub w potencjalnej konkurencji (C-35/96 *Komisja p. Włochom*, pkt 36; C-180/98 i C-184/98 *Pavlov*, pkt 75). Korzyść przyznawana przedsiębiorstwu musi zatem pochodzić z zasobów państwa i być przedsiębiorstwu udostępniana na mocy jego decyzji (C-482/99 *Francja p. Komisji*, pkt 24 T-351/02 *Deutsche Bahn AP p. Komisji*, pkt 103). TSUE uznaje też, że w przypisaniu państwu działań istotne jest wykazanie, że stanowią one część polityki określonej przez władze krajowe.

Przez korzyść, o której stanowi druga przesłanka warunkująca uznanie środka prawnego za pomoc państwa, rozumie się uprzywilejowanie o charakterze gospodarczym, które może przybierać różne formy (np. dotacji, zwolnienia ze świadczeń, gwarancji kredytowej, nieodpłatnego przeniesienia gruntu).

Trzecia przesłanka, selektywność (szczegółność), jest wypełniona wówczas, jeżeli pomoc ma taki charakter, że sprzyja określonym przedsiębiorcom lub sektorom gospodarki. Selektywność ustala się zestawiając przedsiębiorstwa, które w świetle celu realizowanego przez planowany środek są w porównywalnej sytuacji prawnej i faktycznej (C-143/99 *Adria-Wien*). Pomoc jest selektywna, gdy sprzyja niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów. Za selektywną może być też uznana pomoc, która sprzyja przedsiębiorstwom lub sektorowi w sposób bezpośredni lub pośredni¹. Trybunał Sprawiedliwości rozumie przesłankę selektywności w sposób bardzo szeroki.

W końcu, by pomoc państwa była niedozwolona, musi – o czym stanowi czwarta przesłanka – grozić zakłóceniem lub zakłócać konkurencję² i wymianę handlową między państwami członkowskimi (wpływać na handel między państwami członkowskimi). Pomoc wpływa na wymianę handlową, gdy wzmacnia pozycję danego przedsiębiorstwa w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami konkurującymi na rynku wewnętrznym (730/79 *Philip Morris Holland BV p. Komisji*, pkt 11). TSUE rygorystycznie ocenia spełnienie tej przesłanki stwierdzając, że rzeczywisty wpływ pomocy publicznej na konkurencję i handel między państwami członkowskimi nie musi być

¹ Dla przykładu, za niedozwoloną pomoc zostało uznane większe obniżenie składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników-kobiet w porównaniu do pracowników-mężczyzn. Trybunał uznał, że taka obniżka faworyzuje gałęzie przemysłu zatrudniające znaczną liczbę kobiet (np. przemysł tekstylny, odzieżowy, obuwniczy czy skórzany) (203/82 *Komisja p. Włochom*).

² Nie grozi zakłóceniem konkurencji pomoc bagatelna (pomoc *de minimis*), tj. pomoc, której wysokość nie przekracza kwoty 200 tys. euro w ciągu trzech lat i wypełnia inne przesłanki ustalone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006 r., str. 5).

rzeczywiście wykazywany, wystarczające jest wskazanie potencjalnej możliwości jego wystąpienia (T-298, 312, 313, 315, 600-607/97 *Alzetta Mauro p. Komisji*, pkt 76–79). Przyjmuje też, że jeżeli środek wpływa na handel między państwami członkowskimi, to nieuchronnie zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji.

W podsumowaniu stwierdzić można, że pomoc państwa, zakazana na mocy art. 107 ust. 1 TfUE, to korzyść przyznawana przedsiębiorstwu, pochodząca od państwa lub z państwowych źródeł, jakiej przedsiębiorstwo to nie uzyskałoby w ramach normalnej działalności gospodarczej.

2.3. Przepisy projektu dotyczące kwestii kwalifikacji zawodowych wymagają oceny zgodności z zasadą swobodnego przepływu osób (art. 45 TfUE), przedsiębiorczości (art. 49 TfUE) i świadczenia usług (art. 56 TfUE). W szczególności, swobody te obejmują zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową.

2.4. Przez pryzmat przepisów traktatowych określających swobody rynku wewnętrznego, w tym w szczególności przepisów o swobodzie usług i swobodzie przedsiębiorczości (art. 49 i art. 56 TfUE), oceniać należy zmiany w zakresie sponsorowania sportu przez zakłady bukmacherskie.

Swoboda przepływu usług, gwarantowana na mocy art. 56 TfUE, obejmuje gry hazardowe: umożliwia ich organizowanie i uczestniczenie w nich, a także prowadzenie działań, które się z nimi wiążą, np. usług reklamowych. Swoboda przedsiębiorczości, ustanowiona na mocy art. 49 TfUE, umożliwia natomiast obywatelom UE trwałe i ciągłe uczestniczenie w życiu gospodarczym innego państwa członkowskiego niż państwo ich pochodzenia. Możliwość stosowania przepisów o swobodzie przedsiębiorczości warunkuje stała obecność w przyjmującym państwie członkowskim, wskazująca na zintegrowanie się z jego życiem gospodarczym³.

Kluczową rolę w określaniu, w jaki sposób przepisy traktatowe ustalające swobody przepływu usług i przedsiębiorczości powinny być rozumiane do celów organizowania gier hazardowych i uczestniczenia w nich, odgrywa TSUE. Począwszy od sprawy *Schindler*⁴, w której stwierdził, że świadczenie usług transgranicznych w zakresie gier hazardowych i korzystanie z nich jest objęte ochroną Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (dalej jako: TWE, obecnego TfUE), TSUE wypracowuje kolejne reguły obowiązujące w tej dziedzinie. Orzecznictwo TSUE dotyczące gier hazardowych zostało oparte na tezie wskazującej na ich specyfikę. Trybunał odnotowuje, że gry hazardowe stwarzają poważne niebezpieczeństwa zarówno dla ich uczestników, jak i ich organizatorów⁵. Gry te niosą zagrożenia dla sytuacji ekonomicznej, społecznej i

³ Wyrok TSUE w sprawie C-55/94, *Gebhard*, pkt 25.

⁴ Wyrok TSUE w sprawie C-275/92, *Schindler*.

⁵ Wyroki TSUE w sprawach: C-275/92, *Schindler*, pkt 60; C-67/98, *Zenatti*, pkt 14; C-6/01, *Anomar*, pkt 46 i pkt 47; C-124/97, *Läärä*, pkt 13; C-243/01, *Gambelli*, pkt 63.

rodzinnej osób, które biorą w nich udział, a w przypadkach krańcowych mogą wywoływać szkody zdrowotne, prowadząc do uzależnienia porównywalnego z uzależnieniem od substancji toksycznych. W związku z generowanymi zyskami gry hazardowe mogą też stanowić przedmiot manipulacji ze strony ich organizatorów, chcących sprawić, przy użyciu niedozwolonych środków, aby ich wyniki przynosiły im jak najwyższe dochody. W konsekwencji TSUE przyjmuje, że ryzyko dla konsumentów i dla porządku publicznego, które gry te ze sobą niosą, uzasadnia szeroki zakres swobody regulacyjnej państw członkowskich w zakresie ustalania niezbędnego poziomu ochrony⁶. Państwa członkowie mogą zatem wyłączać możliwość ich oferowania na swoim terytorium lub też określać szczególne zasady ich świadczenia, nawet jeżeli reguły krajowe prowadzą do naruszenia swobód rynku wewnętrznego. Przyjęcie przez państwa członkowskie derogacji uchylającej funkcjonowanie swobód rynku wewnętrznego będzie jednak dopuszczalne tylko wtedy, gdy będą one wypełniać warunki ustalone w orzecznictwie TSUE. Trybunał ten przyjmuje, że aby przepisy krajowe przyjmowane w dziedzinie gier hazardowych ograniczające lub wyłączające przepływ swobód rynku wewnętrznego były zgodne z prawem UE, muszą być: 1) uzasadnione nadrzędnymi wymogami interesu ogólnego, 2) proporcjonalne względem realizowanych celów i 3) niedyskryminacyjne. Wymogi te TSUE stosuje nie tylko w dziedzinie swobód przepływu usług i przedsiębiorczości, umożliwiających oferowanie i uczestniczenie w grach hazardowych, lecz również wobec innych swobód traktatowych (swobody przepływu towarów i kapitału). Ocena, czy przepisy krajowe spełniają te wymogi, spoczywa na sądach krajowych.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Projekt ustawy przewiduje wspieranie działalności w zakresie sportu ze środków samorządu terytorialnego oraz ze środków publicznych. Artykuł 29 ustawy o sporcie w proponowanym brzmieniu przewiduje obligatoryjne wsparcie, w tym finansowe, różnych działań związanych ze sportem. W zmienianym art. 28 ustawy o sporcie przewidziano możliwość finansowego wsparcia związku sportowego lub polskiego związku sportowego (oprócz obecnie przewidzianej możliwości dla klubów sportowych) w formie dotacji celowej z budżetu samorządu terytorialnego. Dotacja ta ma służyć realizacji celu publicznego, wskazanego w uchwale jednostki samorządu terytorialnego i może być przeznaczona w szczególności na działania określone w art. 28 ust. 2 ustawy o sporcie w proponowanym brzmieniu. Jednostki samorządu terytorialnego, a także szkoły i uczelnie publiczne będą zobowiązane do nieodpłatnego udostępniania obiektów sportowych na cele i na zasadach określonych w dodawanych art. 36a i 36b ustawy o sporcie. Ponadto projekt przewiduje ulgi i zwolnienia podatkowe odnoszące się do działalności sportowej: wyłączenia z

⁶ Wyrok TSUE w sprawach połączonych C-338/04, C-359/04 i C-360/04, *Placanica*, pkt 47.

opodatkowania podatkiem od nieruchomości obiektów sportowych w określonej w dodawanym w art. 2 ust. 3 pkt 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych części, ustalenie stawki procentowej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego za nieruchomości gruntowe przeznaczone na działalności polskich związków sportowych, związków sportowych lub klubów sportowych w wysokości 0,3% ceny (dodawany art. 72 ust. 3 pkt 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami), odliczenie od dochodu podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych m.in. wydatków na nabycie udziałów lub akcji w klubie sportowym (zmieniany art. 26 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych), uznanie za koszty uzyskania przychodów, w celu obliczenia podatku dochodowego od osób prawnych, wydatków przewidzianych na objęcie lub nabycie udziałów albo wkładów w spółce będącej klubem sportowym (zmieniany art. 16 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych) i in.

Warunki skorzystania z poszczególnych form wsparcia zostały określone w projekcie w sposób ogólny, np. przeznaczenie dotacji na realizację celu publicznego wskazanego w uchwale jednostki samorządu terytorialnego (art. 28 ust. 2 ustawy o sporcie), wykorzystanie udostępnionych nieodpłatnie obiektów sportowych do organizacji zajęć treningowych lub zawodów sportowych oraz zajęć z zakresu upowszechniania i popularyzacji sportu (art. 36a i 36b ustawy o sporcie), przeznaczenie nieruchomości niepodlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości do organizacji zajęć treningowych lub zawodów sportowych (zmieniany art. 2 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych).

Beneficjentami wskazanych form pomocy udzielanej ze środków publicznych (budżetów państwa i jednostek samorządu terytorialnego) będą w szczególności kluby sportowe i związki sportowe. Pomoc skierowaną do tych klubów sportowych i związków sportowych, które prowadzą działalność gospodarczą (działają dla osiągnięcia zysków) należy ocenić z punktu widzenia zgodności z unijnymi zasadami przyznawania pomocy przez państwo. Artykuł 107 ust. 1 TfUE stanowi, że wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. W decyzji 2006/898/WE z dnia 22 czerwca 2005 r. w sprawie środków przyznanych przez Włochy na rzecz zawodowych klubów sportowych⁷ Komisja Europejska analizowała przepis ustawy włoskiej, który umożliwiłby zawodowym klubom sportowym ujęcie w odrębnej pozycji „kwoty strat z tytułu utraty wartości wieloletnich praw do korzystania z usług zawodowych sportowców” i wskazanie jej w bilansie po stronie aktywów jako amortyzowane koszty wieloletnie. Kluby sportowe mogłyby przenosić straty stanowiące uzyskanie przychodu przez okres dłuższy niż dopuszczają

⁷ Dz. Urz. UE L 353 z 13.12.2006 r., str. 16

dotychczasowe przepisy i uzyskałyby możliwość wyboru korzystniejszej metody opodatkowania, co jednocześnie spowodowałoby obniżenie dochodów podatkowych państwa. W omawianym przypadku Komisja rozpatrywała elementy pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 TWE (obecnie art. 107 ust. 1 TfUE) i uznała, że: 1) kluby sportowe, których dotyczyła włoska ustawa są przedsiębiorstwami, a skorzystanie z proponowanej regulacji stanowiłoby dla nich korzyść gospodarczą, 2) przyjęty środek ma charakter selektywny (skierowany jest do zawodowych klubów sportowych), 3) regulacja może mieć wpływ na wewnątrzspółnotową wymianę handlową, ponieważ co najmniej niektóre kluby prowadzą część działalności na rynkach międzynarodowych, na których obecne są także kluby sportowe i inne podmioty gospodarcze z innych państw członkowskich, 4) środek wymagałby użycia zasobów państwowych, ponieważ powodowałby utratę dochodów podatkowych. W konsekwencji, zdaniem Komisji, „wydaje się, że środek zawiera wszystkie elementy pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 traktatu [obecnie art. 107 ust. 1 TfUE – przyp. aut]”, a brak jest okoliczności na podstawie których można by stwierdzić, że pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem (obecnie – rynkiem wewnętrznym). Po wszczęciu przez Komisję postępowania w sprawie zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym, władze włoskie zmieniły kwestionowaną regulację eliminując przewidziane w niej korzyści podatkowe dla klubów sportowych. W swojej decyzji Komisja uznała więc – oceniając już poprawioną regulację – że przyjęty środek nie stanowi pomocy państwa.

Odnosząc się do regulacji zaproponowanych w projekcie ustawy, należy zauważyć, że cechy niektórych form wsparcia są zbieżne z cechami pomocy państwa przewidzianej w przepisach włoskich, a Komisja uznała, że „nie stwierdzono okoliczności, na podstawie których można by stwierdzić, że pomoc [ta] jest zgodna ze wspólnym rynkiem”.

Uwagi zawarte w decyzji Komisji 2006/898/WE mogą mieć zastosowanie do środków pomocy przewidzianych w projekcie. Kierując się argumentacją zastosowaną przez Komisję, wydaje się, że także w odniesieniu do polskiej propozycji ustawowej, Komisja mogłaby uznać, że brak jest okoliczności wskazujących na zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym. Nie można bowiem wykluczyć, że beneficjenci projektowanej pomocy będą konkurowali z klubami sportowymi lub innymi podmiotami gospodarczymi z innych państw członkowskich UE. Stwierdzenie, czy proponowana pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE – w szczególności, czy może mieć wpływ na wewnątrzunijną wymianę handlową – wymaga przeprowadzenia analizy rynku właściwego. Analiza taka umożliwiłaby stwierdzenie, czy pomoc zakłóci konkurencję lub będzie groziła jej zakłóceniem poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom oraz czy wpłynie na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Przeprowadzenie takiej analizy należy do właściwego organu ochrony konkurencji.

Organem uprawnionym do wiążącego orzekania o zgodności pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym jest Komisja Europejska. W celu umożliwienia jej realizacji tego zadania, art. 108 ust. 3 TfUE nakłada na państwa członkowskie obowiązki notyfikacyjne. W polskim porządku prawnym wykonaniu art. 108 ust. 3 TfUE służy ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, ze zm.). Na poziomie krajowym zgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy udzielanej przez państwo ocenia Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK), a jeżeli pomoc przyznawana jest w rolnictwie lub rybołówstwie – minister właściwy do spraw rolnictwa. W tym trybie opiniowaniu podlegają projekty aktów normatywnych przewidujące programy pomocowe i pomoc indywidualną. W przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot niebędący organem administracji publicznej (co odnosi się m.in. do poselskich projektów ustaw), organ właściwy na podstawie regulaminu Sejmu występuje z wnioskiem do Prezesa UOKiK o wydanie opinii oraz przekazanie do Komisji Europejskiej projektu w celu dokonania jego notyfikacji (art. 12, art. 13 i 16a ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej).

3.2. Odnosząc się do tych propozycji zawartych w projekcie ustawy, które dotyczą kwalifikacji zawodowych w sporcie (dodawane art. 41a i art. 41b ustawy o sporcie), należy stwierdzić, że nie są one sprzeczne z przepisami TfUE odnoszącymi się do swobodnego przepływu pracowników (art. 45 TfUE) oraz swobody przedsiębiorczości (art. 49 TfUE) i swobodnego świadczenia usług (art. 56 TfUE). W szczególności, nie zawierają ograniczeń wykonywania tych swobód ze względu na przynależność państwową.

3.3. Odnosząc się do zmian zaproponowanych w ustawie o grach hazardowych, które polegają na dopuszczeniu sponsorowania sportu przez podmioty posiadające zezwolenie na prowadzenie zakładów bukmacherskich oraz na zezwoleniu na informowanie o sponsorowaniu w trakcie imprez sportowych należy wskazać, że propozycje zawarte w projekcie nie są sprzeczne w szczególności z zasadą swobody świadczenia usług. Swoboda przepływu usług, gwarantowana na mocy art. 56 TfUE, obejmuje gry hazardowe: umożliwia ich organizowanie i uczestniczenie w nich, a także prowadzenie działań, które się z nimi wiążą, np. usług reklamowych. Projekt ustawy przewiduje odejście od dotychczasowych ograniczeń w zakresie sponsorowania sportu przez zakłady bukmacherskie, a tym samym realizuje postanowienia TfUE, w szczególności jego art. 56.

4. Konkluzje

4.1. Przepisy projektu ustawy przewidują program pomocy, który może budzić wątpliwości co do zgodności z zasadami określonymi w art. 107 TfUE. Zgodnie z ustawą o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej projekt powinien zostać skierowany do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w celu uzyskania opinii w sprawie obowiązku notyfikacji projektu Komisji Europejskiej.

4.2. W pozostałym zakresie projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 20 grudnia 2013 r.

BAS-WAPEiM-3172/13

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie (przedstawiciel wnioskodawcy: poseł Tomasz Garbowski) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

W przedłożonym projekcie ustawy wnioskodawcy proponują dokonanie nowelizacji następujących ustaw:

- 1) ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 ze zm.),
- 2) ustawy z 12 stycznia 1991 r. i podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.),
- 3) ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.),
- 4) ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397 ze zm.),
- 5) ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.),
- 6) ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.).

Zakres proponowanych zmian jest szeroki i dotyczy ponownego uregulowania zadań i uprawnień organów władzy rządowej i samorządowej w zakresie dotyczącym sportu, roli państwa w procesie wspierania rozwoju, upowszechniania i popularyzacji sportu, stworzenia dodatkowych możliwości finansowania sportu przed podmioty gospodarcze, stworzenia zachęt podatkowych, które miałyby służyć współpracy podmiotów gospodarczych i organizacji sportowych czy też wprowadzenia zmian w zakresie sponsorowania wydarzeń sportowych.

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE, a zatem projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Szef Kancelarii Sejmu

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Lech Czapla', written in a cursive style.

Lech Czapla

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
BSA III-021-11/14**

Warszawa, dnia 15 stycznia 2014 r.

SEKRETARIAT GMS/ZDG

L.dz.

Data wpływu 16.01.2014 r.

**Pan
Adam PODGÓRSKI
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu**

W odpowiedzi na pismo z dnia 8 stycznia 2014 r., GMS-WP-173-9/14 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 499) nie uznaje za celowe opiniowania **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie.**

Z poważaniem

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego

**p.o. Prof. dr hab. Lech PAPRZYCKI
Prezes Sądu Najwyższego**

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 29.01. 2014 r.

PG VII G 025/2/14

SEKRETARIAT GMS/ZDG

Ldz.

Data wpływu 30. 01. 2014 r.

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

W nawiązaniu do pisma z dnia 8 stycznia 2014 r. nr GMS –WP- 173-9/14, przy którym przekazano poselski *projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie*, uprzejmie informuję o braku uwag do w/w projektu w zakresie odnoszącym się do obszaru działania prokuratury.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

ZWIĄZEK POWIATÓW POLSKICH
ASSOCIATION OF POLISH COUNTIES
(member of Council of European Municipalities and Regions)

Pałac Kultury i Nauki, XXVII piętro, 00-901 Warszawa 134,
Plac Defilad 1, skr. pocztowa 7, tel. (22) 656 63 34, fax. (22) 656 63 33

Adres do korespondencji: 33-300 Nowy Sącz 1, skr. pocztowa 119, tel. (18) 477 86 00,
fax. (18) 477 86 11, e-mail: zpp@zpp.pl, biuro@powiatypolskie.pl, www.zpp.pl

PREZES ZARZĄDU

Marek Tramś
POWIAT POLKOWICKI

WICEPREZESI ZARZĄDU

Robert Godek
POWIAT STRYZOWSKI

Jan Grabkowski
POWIAT POZNAŃSKI

Marzena Kempieńska
POWIAT ŚWIECKI

Andrzej Płonka
POWIAT BIELSKI /woj. ŚLĄSKIE/

Zenon Rodzik
POWIAT OPOLSKI /woj. LUBELSKIE/

CZŁONKOWIE ZARZĄDU

Cezary Gabryjczyk
POWIAT ŁĄSKI

Edmund Kaczmarek
POWIAT JĘDRZEJOWSKI

Józef Kozina
POWIAT GŁUBCZYCKI

Piotr Lech
POWIAT MILICKI

Krzysztof Lis
POWIAT SZCZECINECKI

Krzysztof Maćkiewicz
POWIAT WĄBRZESKI

Ewa Masny
MIASTO NA PRAWACH POWIATU
m.st. WARSZAWA

Mirosław Pampuch
POWIAT OLSZTYŃSKI

Józef Reszke
POWIAT WEJHEROWSKI

Ełżbieta Smolińska
POWIAT PRUSZKOWSKI

Sławomir Snarski
POWIAT BIELSKI /woj. PODLASKIE/

Wacław Strażewicz
POWIAT GIŻYCKI

Zbigniew Szumski
POWIAT ŚWIEBODZIŃSKI

Zenon Szczepankowski
POWIAT PRZASNYSKI

Józef Tomal
POWIAT MYŚLENICKI

KOMISJA REWIZYJNA

PRZEWODNICZĄCY

Michał Karalus
POWIAT PLESZEWSKI

Z-CA PRZEWODNICZĄCEGO

Józef Swaczyna
POWIAT STRZELECKI

CZŁONKOWIE

Włodzimierz Brodiuk
POWIAT OSTRÓDZKI

Józef Jodłowski
POWIAT RZESZOWSKI

Zdzisław Kałamaga
POWIAT OSTROWIECKI

Ryszard Kurp
POWIAT WOLSZTYŃSKI

Szczepan Ołdakowski
POWIAT SUWALSKI

Zygmunt Worsa
POWIAT ŚWIDNICKI

Robert Zakrzewski
POWIAT RADOMSZCZAŃSKI

DYREKTOR BIURA

Rudolf Borusiewicz

Or.A.0531/9/14

Warszawa, 8 kwietnia 2014 roku

Szanowny Pan

Lech CZAPLA

Szef Kancelarii Sejmu

W odpowiedzi na Państwa pismo z 8 stycznia 2014 r. (wpłynęło 13 stycznia 2014 r.) EK-020-857/13 w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie informuję, że Związek Powiatów Polskich dostrzega potrzebę zmiany ustawy o sporcie, jednak nie wszystkie zaproponowane zmiany zasługują na akceptację.

Projekt nie odpowiada wymogom art. 34 ust. 2 Regulaminu Sejmu, zgodnie z którym uzasadnienie do projektu ustawy powinno wskazywać źródła finansowania, jeżeli projekt ustawy pociąga za sobą obciążenie budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Jest także niezgodny z art. 167 ust. 4 Konstytucji, zgodnie z którym zmiany w zakresie zadań i kompetencji jednostek samorządu terytorialnego następują wraz z odpowiednimi zmianami w podziale dochodów publicznych.

Projekt ustawy przewiduje nałożenie na jednostki samorządu terytorialnego obowiązku nieodpłatnego udostępniania obiektów sportowych na rzecz osób prawnych oraz osób fizycznych prowadzących kluby sportowe biorących udział we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polskie związki sportowe i prowadzących zorganizowane zajęcia sportowe w zakresie szkolenia dzieci i młodzieży (na przeprowadzenie zajęć treningowych, zawodów, zajęć z zakresu upowszechniania i popularyzacji sportu wśród dzieci i młodzieży). Ponadto projekt zakłada nałożenie na szkoły publiczne nieodpłatnego udostępniania obiektów sportowych pozostających we władaniu tych szkół na potrzeby organizacji zajęć pozalekcyjnych dla dzieci, prowadzonych przez trenerów lub instruktorów oraz organizacji przez kluby sportowe zrzeszające w szczególności uczniów szkoły zajęć treningowych oraz zawodów sportowych. Jest to nowe zadanie nakładane na jednostki samorządu terytorialnego bez zapewnienia odpowiednich środków finansowych na jego realizację.

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Ponadto projekt przewiduje zwolnienia w zakresie podatku od spadków i darowizn, podatku dochodowego od osób fizycznych, podatku dochodowego od osób prawnych, oraz zmniejszenia opłat z tytułu wieczystego użytkowania. W uzasadnieniu do projektu ustawy oszacowano, że negatywne skutki finansowe dla jednostek samorządu terytorialnego wyniosą 525 mln złotych. Uzasadnienie nie zawiera jednak metodologii wyliczenia tych kosztów, a przede wszystkim sposobu rekompensaty samorządom utraconych dochodów. W przypadku obowiązku nieodpłatnego udostępniania obiektów sportowych projektodawcy wzięli pod uwagę wyłączenie utratę przez samorzady wpływów z najmu tych obiektów. Nie wzięto pod uwagę takich kosztów, jak koszty mediów, zwiększenia nakładów na utrzymanie obiektów w dobrym stanie technicznym, naprawienia ewentualnych szkód jakie może wyrządzić podmiot, który będzie korzystał z obiektów, czy wreszcie kosztów osobowych – np. wynagrodzenia pracownika jednostki, który będzie odpowiadał za zabezpieczenie obiektu po jego normalnych godzinach pracy.

Poza uwagami finansowymi zwracamy również uwagę, że zaproponowane brzmienie art. 36a oraz 36b może budzić wątpliwości co do charakteru aktu udostępnienia obiektu lub odmowy udostępnienia obiektu (nie wiadomo czy będzie to akt administracyjny czy raczej czynność prawna np. umowa użyczenia lub inny rodzaj umowy). Jednostka samorządu terytorialnego powinna ponadto posiadać możliwość ustalenia zasad udostępniania obiektów sportowych tak by np. nie było kolizji z prowadzonymi przez tą jednostkę lub jej szkołę, innymi zajęciami, w tym zajęciami szkolnymi.

Z wyrazami szacunku

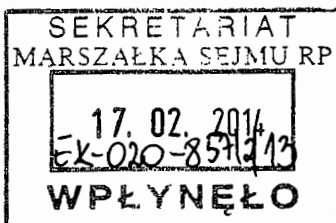
Prezes Zarządu
Związku Powiatów Polskich

Marek Trams

DDO-52-49(2)/14/JB

Warszawa, 14 lutego 2014 r.

Pan
Cezary Grabarczyk
Wicemarszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. (znak pisma: GMS-WP-173-10/14) w sprawie **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie**, poniżej pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 36a ust. 1 ustawy o sporcie, jednostki samorządu będą udostępniać nieodpłatnie pozostające w ich władaniu obiekty sportowe na rzecz osób prawnych i osób fizycznych prowadzących kluby sportowe biorących udział we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polskie związki sportowe i prowadzących zorganizowane zajęcia sportowe w zakresie szkolenia dzieci i młodzieży. Ponadto zgodnie z ust. 2 ww. przepisu obowiązek ten będzie dotyczył udostępniania obiektów sportowych zarówno dla przeprowadzenia zajęć treningowych, jaki i organizowania zawodów w ramach współzawodnictwa sportowego prowadzonego przez polski związek sportowy a także zajęć z zakresu upowszechniania i popularyzacji sportu wśród dzieci i młodzieży.

Z kolei w projektowanym brzmieniu art. 2 ust. 3 pkt 5 *ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.)*, przewidziane zostało zwolnienie z podatku od nieruchomości gruntów, budynków i budowli stanowiących obiekty sportowe, w części wykorzystywanej do organizacji zajęć treningowych lub zawodów sportowych przez osoby fizyczne i osoby prawne prowadzące klub sportowy, związki sportowe i polskie związki sportowe, działające na podstawie *ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 ze zm.)*.

Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)¹, wsparcie finansowe dla podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą podlega przepisom dotyczącym pomocy publicznej, jeżeli jednocześnie spełnione są następujące warunki:

1. udzielane jest ono przez Państwo lub ze środków publicznych,
2. ma charakter selektywny (uprzywilejowuje określonego lub określonych przedsiębiorców albo produkcję określonych towarów),
3. przedsiębiorca uzyskuje przysporzenie na warunkach korzystniejszych, niż oferowane na rynku,

¹ Z dniem 1 grudnia 2009 r. wszedł w życie Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r. (Dz. Urz. UE C 306, 17.12.2007 r.). Zgodnie z art. 2 Traktatu z Lizbony, dotychczasowe oznaczenie „Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską” (TWE) zostało zastąpione oznaczeniem „Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej” (TFUE). Zgodnie z art. 5 Traktatu z Lizbony dotychczasowe art. 87 i 88 TWE otrzymały oznaczenie art. 107 i 108 TFUE.

4. grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi UE.

W celu rozstrzygnięcia, czy konkretne wsparcie finansowe stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, należy ocenić, czy zostały spełnione w konkretnym przypadku wszystkie powyżej wymienione przesłanki.

Przede wszystkim należy zauważyć, że przepisy art. 107 ust. 1 TFUE mają zastosowanie wyłącznie wobec przedsiębiorców. Podkreślić przy tym należy, iż kluczową rolę w określeniu zakresu tego pojęcia odgrywa orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Z orzecznictwa ww. Instytucji wynika, iż pojęcie przedsiębiorcy powinno być rozumiane bardzo szeroko, obejmuje ono bowiem swym zakresem wszelkie kategorie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, niezależnie od ich formy prawnej i źródeł finansowania oraz bez względu na to, czy przepisy krajowe przyznają danemu podmiotowi status przedsiębiorcy².

Przy tak szeroko zakreślonych ramach definicji przedsiębiorcy podstawowe znaczenie ma rodzaj prowadzonej przez podmiot działalności. Przez działalność gospodarczą należy rozumieć, zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, oferowanie towarów i usług na rynku³. Sąd Pierwszej Instancji uznał, iż pojęcie to dotyczy zarówno działalności produkcyjnej, jak i dystrybucyjnej i usługowej. Nie jest przy tym istotne występowanie zarobkowego charakteru działalności, w związku z czym działalność gospodarczą, w rozumieniu wspólnotowego prawa konkurencji, prowadzić mogą także różnorodne podmioty typu *non-profit* (np. orzeczenie ETS z dnia 21 września 1999 r. w sprawie Albany, C-67/96). Przy ocenie charakteru danej działalności ETS i SPI kierują się możliwością występowania na określonym rynku rzeczywistej lub potencjalnej konkurencji ze strony innych podmiotów.

Jak wynika z orzecznictwa Komisji Europejskiej⁴ oraz TSUE⁵, dla oceny czy mamy do czynienia z działalnością gospodarczą decydujące jest „*istnienie podmiotów oferujących takie same lub zastępowalne towary lub usługi*”. W przypadku gdy „*istnieje nawet ograniczony rynek dla działalności danego rodzaju, wówczas jest ona organizowana na zasadach rynkowych i należy ją uznać za gospodarczą*”.

Ponieważ przepisy przedłożonego projektu ustawy odnoszą się do wsparcia klubów sportowych pragnę poinformować, iż problem wspierania działalności klubów sportowych ze środków publicznych był podnoszony wielokrotnie przez Państwa Członkowskie UE, o czym świadczą pytania kierowane do Komisji. W tym kontekście Komisja badając przesłankę prowadzenia działalności gospodarczej⁶ dokonuje rozróżnienia pomiędzy:

- a) zawodowymi/profesjonalnymi klubami sportowymi oraz
- b) amatorskimi klubami sportowymi.

Jeżeli chodzi o zawodowe/profesjonalne kluby sportowe, Komisja Europejska stoi na stanowisku, iż kluby te powinny zostać uznane za przedsiębiorstwa w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, czyli np. sprzedaży biletów na imprezy sportowe,

² Np. pkt 19 sprawy C-475/99, *Ambulanz Glöckner*, [2001] ECR I-8089 oraz pkt 74 połączonych spraw C-180/98 do C-184/98, *Pavlov and Others*, [2000] ECR I-6451.

³ Np. pkt 19 sprawy C-475/99, *Ambulanz Glöckner*, [2001] ECR I-8089 oraz pkt 75 połączonych spraw C-180/98 do C-184/98, *Pavlov and Others*, [2000] ECR I-6451.

⁴ Pkt 55 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie N 470/2008.

⁵ Np. Sprawa C-205/03 *Federación Española de Empresas de Tecnología Sanitaria (Fenin) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*.

⁶ Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ETS) oraz Sądu Pierwszej Instancji (SPI) pojęcie przedsiębiorcy obejmuje swym zakresem wszelkie kategorie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, niezależnie od ich formy prawnej i źródeł finansowania oraz bez względu na to, czy przepisy krajowe przyznają danemu podmiotowi status przedsiębiorcy. Przez działalność gospodarczą należy rozumieć, zgodnie z orzecznictwem ETS, oferowanie towarów i usług na rynku. Pojęcie to dotyczy zarówno działalności produkcyjnej, jak i dystrybucyjnej i usługowej.

sprzedaży praw telewizyjnych, zawierania umów sponsorskich i reklamowych⁷. Ponadto zdaniem Komisji Europejskiej, część klubów sportowych dokonuje ww. czynności na rynku międzynarodowym, na którym istnieje konkurencja ze strony innych podmiotów, a zatem udzielone wsparcie może wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi UE⁸. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż wsparcie dla zawodowych/profesjonalnych klubów sportowych może stanowić pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

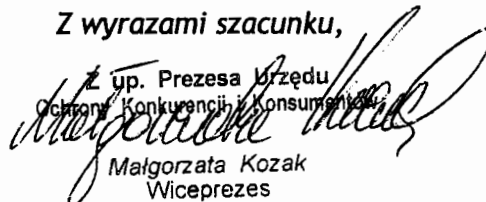
Z kolei w odniesieniu do amatorskich klubów sportowych Komisja Europejska stoi na stanowisku, że subsydia przyznawane przez władze publiczne w celu zapewnienia edukacji szkolnej młodym ludziom, w połączeniu z treningiem sportowym prowadzonym dla młodzieży przez zawodowe kluby piłkarskie, nie stanowią pomocy publicznej⁹. Jeżeli zatem wsparcie pochodzące ze środków publicznych przeznaczonych jest w zakresie sportu na cele wychowawcze oraz oświatowe, środki te nie stanowią pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE¹⁰.

Jeżeli chodzi o projektowane brzmienie art. 36a ustawy o sporcie, pragnę zauważyć, iż tylko w przypadku jednoznacznego ograniczenia zastosowania ww. przepisu do nieodpłatnego wykorzystania infrastruktury sportowej wyłącznie na rzecz amatorskich klubów sportowych oraz szkolenia i współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży, możnaby jednoznacznie wykluczyć wystąpienie pomocy publicznej.

W celu wykluczenia pomocy publicznej, analogiczne ograniczenie powinno zostać wprowadzone do projektowanego zwolnienia z podatku od nieruchomości w art. 2 ust. 3 pkt 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W przypadku bowiem, gdyby zwolnienie dotyczyło podmiotów udostępniających infrastrukturę profesjonalnym klubom sportowym, działalność taką należałoby traktować jako gospodarczą i podlegającą przepisom o pomocy publicznej. Ewentualnie pomoc publiczna mogłaby także dotyczyć ww. klubów sportowych, jeżeli na skutek przedmiotowego zwolnienia infrastruktura byłaby im udostępniana na warunkach preferencyjnych.

Ponadto pragnę wskazać, iż przedłożony projekt ustawy nie stanowi programu pomocowego w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, ponieważ nie zawiera szczegółowych warunków udzielania pomocy, wynikających z przepisów dotyczących pomocy publicznej. Stąd też przedmiotowy projekt ustawy w obecnym kształcie będzie podstawą udzielania pomocy indywidualnej.

Z wyrazami szacunku,

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Małgorzata Kozak
Wiceprezes

⁷ Zob. decyzja Komisji Europejskiej SA.31722 „Supporting the Hungarian sport sector via benefit scheme” (Dz. Urz. UE C 364 z 14.12.2011 r.).

⁸ Zob. decyzja Komisji Europejskiej C 70/03 „Decreto Salva Calcio” (Dz. U. WE C 308/04 z 18.12.2003 r.).

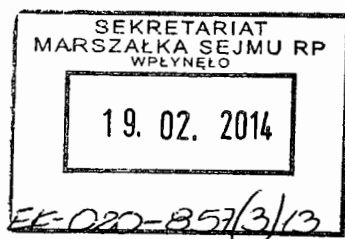
⁹ Zob. decyzja Komisji Europejskiej N118/2000 “Subventions publiques aux clubs sportifs professionnels, France” (Dz. Urz. UE C 333 z 28.11.2001 r.).

¹⁰ Zob. dokument z dnia 11 lipca 2007 r. pn. „Unia Europejska i Sport: Tło i Kontekst. Biała księga na temat sportu”.

Warszawa, 19 lutego 2014 r.

Tomasz GARBOWSKI

Posel na Sejm RP

Pani

Ewa KOPACZ

Marszałek Sejmu RP

Szanowna Pani Marszałek,

Jako przedstawiciel wnioskodawców projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie, na podstawie art. 36 ust. 4 Regulaminu Sejmu RP składam autopoprawkę - w załączeniu.

Z poważaniem

A handwritten signature in black ink, appearing to read "T. Garbowski".

Autopoprawka

do projektu ustawy z dnia 2013 r. o zmianie ustawy o sporcie

1) Tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„Ustawa z dnia 2013 r. o zmianie ustawy o sporcie oraz niektórych innych ustaw”.

2) W art. 1 projektu:

1/ Nazwa rozdziału 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie: „Rozdział 2 Kluby sportowe i związki sportowe” otrzymuje nowe brzmienie:

„Rozdział 2 Kluby sportowe, związki sportowe, polski związek sportowy”. Treść dotychczasowego rozdziału 3 włącza się do rozdziału 2, wskutek czego kolejne rozdziały otrzymują nową właściwą numerację.

2/ W poprawce 2 dotyczącej art. 3a skreśla się ust. 3.

3/ W poprawce 4 dotyczącej art. 7 ust.1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu organizowania i prowadzenia współzawodnictwa w danym sporcie może być utworzony polski związek sportowy.”

4/ Skreśla się poprawkę 14.

Uzasadnienie autopoprawki (art. 36 w zw. z art. 34 reg. Sejmu)

1. Cel i potrzeba wniesienia autopoprawki.

Potrzeba dokonania autopoprawki do projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie wynika z analizy Wstępnej opinii legislacyjnej projektu z dnia 20 grudnia 2013 r. Biura Legislacyjnego Kancelarii Sejmu (poprawki zawarte w pkt 2 ppkt 1-3).

Natomiast autopoprawka zawarta w pkt 2 ppkt 4 dotycząca art. 29 ustawy podjęta z inicjatywy wnioskodawców nie ma istotnego znaczenia dla regulacji.

Należy dodać, że wymieniona opinia mówi o bardzo licznych wadach o charakterze legislacyjnym jednocześnie wymieniając tylko kilka, stąd wnioskodawcy ustosunkowali się tylko do wskazanych usterek. W związku z tym autorzy projektu nie zgadzają się ze stwierdzeniem, że: „Duża ilość usterek powoduje, że przepisy ustawy znowelizowanej staną się nieczytelne”, co może stanowić o ich niekonstytucyjności.

Wnioskodawcy zauważają, że ewentualne usterki można usunąć w trakcie prac legislacyjnych w podkomisji, czy komisji sejmowej.

2. Wskazane źródła finansowania, jeżeli projekt ustawy pociąga za sobą obciążenie budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Z opinii Wstępnej wynika, że proponowany projekt wprowadza zmiany w zakresie obowiązków jednostek samorządu terytorialnego oraz uszczuplenie dochodów nie przewidując odpowiednich zmian w podziale dochodów publicznych. W związku z tym jej autorzy zarzucają niezgodność projektu z art. 167 w zw. z art. 165 Konstytucji RP przedstawiając wyroki TK dotyczące tej materii). Na udowodnienie tej tezy Biuro Legislacyjnego stwierdza: „Zgodnie z linią orzeczniczą TK wszelkie regulacje, których skutkiem będzie ograniczenie dochodów jednostek samorządu terytorialnego winny przewidywać rekompensatę finansową uzupełniającą utracone dochody.”

W związku z tym wnioskodawcy zauważają, że w przedmiocie sprawy nie ma wypracowanej linii orzeczniczej, gdyż znane są wyroki z ostatnich lat, w których Trybunał dopuścił uszczuplenie dochodów gmin. M.in. w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r. sygn.. akt K 10/09 Trybunał Konstytucyjny stwierdził na stronie 10 uzasadnienia wyroku:

6.2. Znajdująca wyraz w art. 167 Konstytucji samodzielność finansowa jednostek samorządu terytorialnego stanowi jedną z

konstytucyjnych cech podmiotowości samorządu terytorialnego. Istota tej samodzielności wyraża się w zapewnieniu jednostkom samorządu terytorialnego dochodów pozwalających na realizowanie przypisanych im zadań publicznych, pozostawiając im swobodę w kształtowaniu wydatków oraz stworzeniu odpowiednich gwarancji formalnych i proceduralnych. Nie oznacza to jednak możliwości przypisywania samodzielności finansowej jednostkom samorządu terytorialnego charakteru absolutnego, gdyż może ona zostać ograniczona w drodze ustawy, pod warunkiem, że ograniczenia te znajdują uzasadnienie w konstytucyjnie określonych celach i chronionych wartościach. Należy dodać, że ustawodawcy przysługuje swoboda w określaniu źródeł dochodów gmin, jak też ich poziomu (zob. wyroki TK z: 15 grudnia 1997 r., sygn.. K 13/97, OTK ZU nr 5-6/1997, poz. 69 oraz 3 listopada 1998 r., sygn.. K 12/98, OTK ZU nr 6/1998, poz. 98)."

Niewątpliwie takie cele i chronione wartości zawiera art. 68 Konstytucji.

3. W związku ze skreśleniem poprawki 14 w art. 1 projektu ustawy nie zachodzi potrzeba przedstawiania założeń do wydania aktów wykonawczych.
4. Wnioskodawcy oświadczają, że autopoprawka jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.
5. W stosunku do autopoprawki wnioskodawcy nie przeprowadzili konsultacji.

Warszawa, 26 lutego 2014 r.

BAS-WAPEiM-433/14

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy o sporcie w wersji uwzględniającej autopoprawkę
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Tomasz Garbowski)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

W przedłożonym projekcie ustawy wnioskodawcy proponują dokonanie nowelizacji następujących ustaw:

- 1) ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 ze zm.),
- 2) ustawy z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.),
- 3) ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.),
- 4) ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397 ze zm.),
- 5) ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.),
- 6) ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.).

Zakres proponowanych zmian jest szeroki i dotyczy ponownego uregulowania zadań i uprawnień organów władzy rządowej i samorządowej w zakresie dotyczącym sportu, roli państwa w procesie wspierania rozwoju, upowszechniania i popularyzacji sportu, stworzenia dodatkowych możliwości finansowania sportu przed podmioty gospodarcze, stworzenia zachęt podatkowych, które miałyby służyć współpracy podmiotów gospodarczych i organizacji sportowych czy też wprowadzenia zmian w zakresie sponsorowania wydarzeń sportowych.

W szczególności, wnioskodawcy proponują, by działalność w sporcie prowadzona była nie tylko – jak dotychczas – w klubach sportowych, ale również w polskim związku sportowym i związkach sportowych (proponowane brzmienie art. 3 ust. 1 ustawy o sporcie). W dodawanym art. 3a określa się podmioty, które mogą być uczestnikami współzawodnictwa sportowego. Proponuje się, by związek sportowy działał nie tylko w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń, ale również jako spółdzielnia (zmieniany art. 6 ust. 2 ustawy o sporcie), co skutkuje również koniecznością wprowadzenia kolejnych zmian w ustawie (np. w art. 15 ustawy o sporcie). Na nowo zdefiniowane są zasady wyłaniania władz polskiego związku sportowego (zmieniany art. 9 ustawy o sporcie). Wnioskodawcy proponują również odejście od dotychczasowego zakazu koncentracji kapitału, poprzez uchylenie art. 10 ustawy o sporcie. Zmiany mają dotyczyć także zasad nadzoru nad działalnością władz polskiego związku sportowego (zmieniany art. 22 ustawy), m.in. poprzez ograniczenie nadzoru do zgodności z postanowieniami statutu.

W dodawanych art. 36a i 36b ustawy o sporcie przewiduje się obowiązki różnych podmiotów do udostępniania nieodpłatnie obiektów sportowych na rzecz osób prawnych i fizycznych prowadzących kluby sportowe i inne określone w tych przepisach podmioty.

Wnioskodawcy proponują również zmiany w zakresie kwalifikacji zawodowych w sporcie, poprzez dodanie art. 41a i 41b, dotyczących możliwości uzyskania określonych stopni nauczyciela w rozumieniu przepisów ustawy z 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.), oraz określenie zasad przyznawania licencji sędziego sportowego.

Szereg proponowanych zmian dotyczy kwestii finansowania sportu. Przewidziano m.in. możliwość uzyskania dotacji celowej z budżetu jednostki samorządu terytorialnego na działania związku sportowego lub polskiego związku sportowego (zmieniany art. 28 ustawy o sporcie). W zmienianym art. 29 ustawy o sporcie dotychczasowe fakultatywne zadania poszczególnych ministrów mają stać się obligatoryjnymi.

Zmiany w ustawach podatkowych mają na celu wprowadzenie systemu zachęt podatkowych i przewidują określone propozycje zwolnień od podatku dochodowego osób fizycznych, możliwość odliczenia od dochodu kwot związanych z udziałem w zajęciach sportowych czy też wydanych na zakup akcji lub udziałów w spółkach będących klubami sportowymi (art. 3 i 4 projektu ustawy).

Istotną zmianą jest również propozycja nowelizacji ustawy o grach hazardowych, która zakłada dopuszczenie sponsorowania sportu przez podmioty posiadające zezwolenie na prowadzenie zakładów bukmacherskich oraz informowanie o sponsorowaniu podczas imprez sportowych (dodawany art. 31a ustawy o grach hazardowych).

Ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

2.1. Kompetencje Unii Europejskiej w dziedzinie sportu mają charakter kompetencji wyłącznie wspierająco-koordynujących. W szczególności, art. 165 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) stanowi, że Unia przyczynia się do wspierania europejskich przedsięwzięć w zakresie sportu, uwzględniając jego szczególny charakter, jego struktury oparte na zasadzie dobrowolności oraz uwzględniając jego funkcję społeczną i edukacyjną. Przyjmowanie regulacji w dziedzinie sportu należy zatem co do zasady do kompetencji państw członkowskich UE. Tym niemniej należy podkreślić, że ocenie zgodności z prawem UE podlegają te regulacje krajowe dotyczące sportu, które wchodzą w zakres innych dziedzin objętych prawem UE, w szczególności reguły konkurencji czy rynku wewnętrznego.

2.2. Przewidziane w projekcie formy wspierania sportu przy użyciu środków publicznych podlegają ocenie z punktu widzenia zgodności z zasadami udzielania pomocy państwa.

Artykuł 107 ust. 1 TfUE zakazuje państwom członkowskim udzielania przedsiębiorcom pomocy. Przewiduje on, że – z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w traktatach – wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji przez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Pomoc taka jest zakazana.

Wsparcie udzielone przez państwo członkowskie przedsiębiorcy stanowi pomoc państwa zakazaną na mocy art. 107 ust. 1 TfUE, jeżeli zostały spełnione cztery przesłanki:

- 1) zostało ono udzielone przez państwo, lub przy użyciu jego zasobów,
- 2) stanowi dla przedsiębiorstwa korzyść,
- 3) ma charakter selektywny i
- 4) grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję i wymianę handlową między państwami członkowskimi.

Przesłanki te muszą być spełnione kumulatywnie: niespełnienie choćby jednej z nich oznacza, że nie występuje zakazana pomoc państwa.

Odnosnie do pierwszej przesłanki koniecznej dla uznania, że mamy do czynienia z pomocą państwa, zakazaną na mocy art. 107 ust. 1 TfUE, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) przyjmuje, że pomoc jest przyznawana przedsiębiorstwu przez państwo członkowskie, gdy pochodzi z jego zasobów bezpośrednio lub pośrednio, a udzielenie pomocy jest przypisywane temu państwu (C-379/98 *PreussenElektra AG*). Pojęcie

„przedsiębiorstwa” na gruncie art. 107 ust. 1 TfUE jest rozumiane szeroko. Uznawane jest za nie każda jednostka zaangażowana w działalność gospodarczą, niezależnie od jej statusu prawnego i sposobu finansowania (C-41/90 *Höfner p. Macroton*; 170/83 *Hydrotherm p. Compact*, pkt 11). Działalność gospodarcza oznacza natomiast każdą działalność polegającą na oferowaniu na rynku towarów lub usług, przy czym dla tej kwalifikacji prawnej nie jest rozstrzygający zarobkowy charakter tej działalności, lecz działanie na rynku, na którym oferowane są towary i usługi pozostające w rzeczywistej lub w potencjalnej konkurencji (C-35/96 *Komisja p. Włochom*, pkt 36; C-180/98 i C-184/98 *Pavlov*, pkt 75). Korzyść przyznawana przedsiębiorstwu musi zatem pochodzić z zasobów państwa i być przedsiębiorstwu udostępniana na mocy jego decyzji (C-482/99 *Francja p. Komisji*, pkt 24 T-351/02 *Deutsche Bahn AP p. Komisji*, pkt 103). TSUE uznaje też, że w przypisaniu państwu działań istotne jest wykazanie, że stanowią one część polityki określonej przez władze krajowe.

Przez korzyść, o której stanowi druga przesłanka warunkująca uznanie środka prawnego za pomoc państwa, rozumie się uprzywilejowanie o charakterze gospodarczym, które może przybierać różne formy (np. dotacji, zwolnienia ze świadczeń, gwarancji kredytowej, nieodpłatnego przeniesienia gruntu).

Trzecia przesłanka, selektywność (szczegółność), jest wypełniona wówczas, jeżeli pomoc ma taki charakter, że sprzyja określonym przedsiębiorcom lub sektorom gospodarki. Selektywność ustala się zestawiając przedsiębiorstwa, które w świetle celu realizowanego przez planowany środek są w porównywalnej sytuacji prawnej i faktycznej (C-143/99 *Adria-Wien*). Pomoc jest selektywna, gdy sprzyja niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów. Za selektywną może być też uznana pomoc, która sprzyja przedsiębiorstwom lub sektorowi w sposób bezpośredni lub pośredni¹. Trybunał Sprawiedliwości rozumie przesłankę selektywności w sposób bardzo szeroki.

W końcu, by pomoc państwa była niedozwolona, musi – o czym stanowi czwarta przesłanka – grozić zakłóceniem lub zakłócać konkurencję² i wymianę handlową między państwami członkowskimi (wpływać na handel między państwami członkowskimi). Pomoc wpływa na wymianę handlową, gdy wzmacnia pozycję danego przedsiębiorstwa w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami konkurującymi na rynku wewnętrznym (730/79 *Philip Morris Holland BV p. Komisji*, pkt 11). TSUE rygorystycznie ocenia spełnienie tej przesłanki stwierdzając, że rzeczywisty wpływ pomocy publicznej na konkurencję i handel między państwami członkowskimi nie musi być

¹ Dla przykładu, za niedozwoloną pomoc zostało uznane większe obniżenie składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników-kobiet w porównaniu do pracowników-mężczyzn. Trybunał uznał, że taka obniżka faworyzuje gałęzie przemysłu zatrudniające znaczną liczbę kobiet (np. przemysł tekstylny, odzieżowy, obuwniczy czy skórzanym) (203/82 *Komisja p. Włochom*).

² Nie grozi zakłóceniem konkurencji pomoc bagatelna (pomoc *de minimis*), tj. pomoc, której wysokość nie przekracza kwoty 200 tys. euro w ciągu trzech lat i wypełnia inne przesłanki ustalone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006 r., str. 5).

rzeczywiście wykazywany, wystarczające jest wskazanie potencjalnej możliwości jego wystąpienia (T-298, 312, 313, 315, 600-607/97 *Alzetta Mauro p. Komisji*, pkt 76–79). Przyjmuje też, że jeżeli środek wpływa na handel między państwami członkowskimi, to nieuchronnie zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji.

W podsumowaniu stwierdzić można, że pomoc państwa, zakazana na mocy art. 107 ust. 1 TfUE, to korzyść przyznawana przedsiębiorstwu, pochodząca od państwa lub z państwowych źródeł, jakiej przedsiębiorstwo to nie uzyskałoby w ramach normalnej działalności gospodarczej.

2.3. Przepisy projektu dotyczące kwestii kwalifikacji zawodowych wymagają oceny zgodności z zasadą swobodnego przepływu osób (art. 45 TfUE), przedsiębiorczości (art. 49 TfUE) i świadczenia usług (art. 56 TfUE). W szczególności, swobody te obejmują zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową.

2.4. Przez pryzmat przepisów traktatowych określających swobody rynku wewnętrznego, w tym w szczególności przepisów o swobodzie usług i swobodzie przedsiębiorczości (art. 49 i art. 56 TfUE), oceniać należy zmiany w zakresie sponsorowania sportu przez zakłady bukmacherskie.

Swoboda przepływu usług, gwarantowana na mocy art. 56 TfUE, obejmuje gry hazardowe: umożliwia ich organizowanie i uczestniczenie w nich, a także prowadzenie działań, które się z nimi wiążą, np. usług reklamowych. Swoboda przedsiębiorczości, ustanowiona na mocy art. 49 TfUE, umożliwia natomiast obywatelom UE trwałe i ciągłe uczestniczenie w życiu gospodarczym innego państwa członkowskiego niż państwo ich pochodzenia. Możliwość stosowania przepisów o swobodzie przedsiębiorczości warunkuje stała obecność w przyjmującym państwie członkowskim, wskazująca na zintegrowanie się z jego życiem gospodarczym³.

Kluczową rolę w określaniu, w jaki sposób przepisy traktatowe ustalające swobody przepływu usług i przedsiębiorczości powinny być rozumiane do celów organizowania gier hazardowych i uczestniczenia w nich, odgrywa TSUE. Począwszy od sprawy *Schindler*⁴, w której stwierdził, że świadczenie usług transgranicznych w zakresie gier hazardowych i korzystanie z nich jest objęte ochroną Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (dalej jako: TWE, obecnego TfUE), TSUE wypracowuje kolejne reguły obowiązujące w tej dziedzinie. Orzecznictwo TSUE dotyczące gier hazardowych zostało oparte na tezie wskazującej na ich specyfikę. Trybunał odnotowuje, że gry hazardowe stwarzają poważne niebezpieczeństwa zarówno dla ich uczestników, jak i ich organizatorów⁵. Gry te niosą zagrożenia dla sytuacji ekonomicznej, społecznej i

³ Wyrok TSUE w sprawie C-55/94, *Gebhard*, pkt 25.

⁴ Wyrok TSUE w sprawie C-275/92, *Schindler*.

⁵ Wyroki TSUE w sprawach: C-275/92, *Schindler*, pkt 60; C-67/98, *Zenatti*, pkt 14; C-6/01, *Anomar*, pkt 46 i pkt 47; C-124/97, *Läärä*, pkt 13; C-243/01, *Gambelli*, pkt 63.

rodzinnej osób, które biorą w nich udział, a w przypadkach krańcowych mogą wywoływać szkody zdrowotne, prowadząc do uzależnienia porównywalnego z uzależnieniem od substancji toksycznych. W związku z generowanymi zyskami gry hazardowe mogą też stanowić przedmiot manipulacji ze strony ich organizatorów, chcących sprawić, przy użyciu niedozwolonych środków, aby ich wyniki przynosiły im jak najwyższe dochody. W konsekwencji TSUE przyjmuje, że ryzyko dla konsumentów i dla porządku publicznego, które gry te ze sobą niosą, uzasadnia szeroki zakres swobody regulacyjnej państw członkowskich w zakresie ustalania niezbędnego poziomu ochrony⁶. Państwa członkowie mogą zatem wyłączać możliwość ich oferowania na swoim terytorium lub też określać szczególne zasady ich świadczenia, nawet jeżeli reguły krajowe prowadzą do naruszenia swobód rynku wewnętrznego. Przyjęcie przez państwa członkowskie derogacji uchylającej funkcjonowanie swobód rynku wewnętrznego będzie jednak dopuszczalne tylko wtedy, gdy będą one wypełniać warunki ustalone w orzecznictwie TSUE. Trybunał ten przyjmuje, że aby przepisy krajowe przyjmowane w dziedzinie gier hazardowych ograniczające lub wyłączające przepływ swobód rynku wewnętrznego były zgodne z prawem UE, muszą być: 1) uzasadnione nadrzędnymi wymogami interesu ogólnego, 2) proporcjonalne względem realizowanych celów i 3) niedyskryminacyjne. Wymogi te TSUE stosuje nie tylko w dziedzinie swobód przepływu usług i przedsiębiorczości, umożliwiających oferowanie i uczestniczenie w grach hazardowych, lecz również wobec innych swobód traktatowych (swobody przepływu towarów i kapitału). Ocena, czy przepisy krajowe spełniają te wymogi, spoczywa na sądach krajowych.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Projekt ustawy przewiduje wspieranie działalności w zakresie sportu ze środków samorządu terytorialnego oraz ze środków publicznych. Artykuł 29 ustawy o sporcie w proponowanym brzmieniu przewiduje obligatoryjne wsparcie, w tym finansowe, różnych działań związanych ze sportem. W zmienianym art. 28 ustawy o sporcie przewidziano możliwość finansowego wsparcia związku sportowego lub polskiego związku sportowego (oprócz obecnie przewidzianej możliwości dla klubów sportowych) w formie dotacji celowej z budżetu samorządu terytorialnego. Dotacja ta ma służyć realizacji celu publicznego, wskazanego w uchwale jednostki samorządu terytorialnego i może być przeznaczona w szczególności na działania określone w art. 28 ust. 2 ustawy o sporcie w proponowanym brzmieniu. Jednostki samorządu terytorialnego, a także szkoły i uczelnie publiczne będą zobowiązane do nieodpłatnego udostępniania obiektów sportowych na cele i na zasadach określonych w dodawanych art. 36a i 36b ustawy o sporcie. Ponadto projekt przewiduje ulgi i zwolnienia podatkowe odnoszące się do działalności sportowej: wyłączenia z

⁶ Wyrok TSUE w sprawach połączonych C-338/04, C-359/04 i C-360/04, *Placanica*, pkt 47.

opodatkowania podatkiem od nieruchomości obiektów sportowych w określonej w dodawanym w art. 2 ust. 3 pkt 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych części, ustalenie stawki procentowej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego za nieruchomości gruntowe przeznaczone na działalności polskich związków sportowych, związków sportowych lub klubów sportowych w wysokości 0,3% ceny (dodawany art. 72 ust. 3 pkt 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami), odliczenie od dochodu podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych m.in. wydatków na nabycie udziałów lub akcji w klubie sportowym (zmieniany art. 26 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych), uznanie za koszty uzyskania przychodów, w celu obliczenia podatku dochodowego od osób prawnych, wydatków przewidzianych na objęcie lub nabycie udziałów albo wkładów w spółce będącej klubem sportowym (zmieniany art. 16 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych) i in.

Warunki skorzystania z poszczególnych form wsparcia zostały określone w projekcie w sposób ogólny, np. przeznaczenie dotacji na realizację celu publicznego wskazanego w uchwale jednostki samorządu terytorialnego (art. 28 ust. 2 ustawy o sporcie), wykorzystanie udostępnionych nieodpłatnie obiektów sportowych do organizacji zajęć treningowych lub zawodów sportowych oraz zajęć z zakresu upowszechniania i popularyzacji sportu (art. 36a i 36b ustawy o sporcie), przeznaczenie nieruchomości niepodlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości do organizacji zajęć treningowych lub zawodów sportowych (zmieniany art. 2 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych).

Beneficjentami wskazanych form pomocy udzielanej ze środków publicznych (budżetów państwa i jednostek samorządu terytorialnego) będą w szczególności kluby sportowe i związki sportowe. Pomoc skierowaną do tych klubów sportowych i związków sportowych, które prowadzą działalność gospodarczą (działają dla osiągnięcia zysków) należy ocenić z punktu widzenia zgodności z unijnymi zasadami przyznawania pomocy przez państwo. Artykuł 107 ust. 1 TfUE stanowi, że wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. W decyzji 2006/898/WE z dnia 22 czerwca 2005 r. w sprawie środków przyznanych przez Włochy na rzecz zawodowych klubów sportowych⁷ Komisja Europejska analizowała przepis ustawy włoskiej, który umożliwiłby zawodowym klubom sportowym ujęcie w odrębnej pozycji „kwoty strat z tytułu utraty wartości wieloletnich praw do korzystania z usług zawodowych sportowców” i wskazanie jej w bilansie po stronie aktywów jako amortyzowane koszty wieloletnie. Kluby sportowe mogłyby przenosić straty stanowiące uzyskanie przychodu przez okres dłuższy niż dopuszczają

⁷ Dz. Urz. UE L 353 z 13.12.2006 r., str. 16

dotychczasowe przepisy i uzyskałyby możliwość wyboru korzystniejszej metody opodatkowania, co jednocześnie spowodowałoby obniżenie dochodów podatkowych państwa. W omawianym przypadku Komisja rozpatrywała elementy pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 TWE (obecnie art. 107 ust. 1 TfUE) i uznała, że: 1) kluby sportowe, których dotyczyła włoska ustawa są przedsiębiorstwami, a skorzystanie z proponowanej regulacji stanowiło dla nich korzyść gospodarczą, 2) przyjęty środek ma charakter selektywny (skierowany jest do zawodowych klubów sportowych), 3) regulacja może mieć wpływ na wewnątrzspółnotową wymianę handlową, ponieważ co najmniej niektóre kluby prowadzą część działalności na rynkach międzynarodowych, na których obecne są także kluby sportowe i inne podmioty gospodarcze z innych państw członkowskich, 4) środek wymagałby użycia zasobów państwowych, ponieważ powodowałby utratę dochodów podatkowych. W konsekwencji, zdaniem Komisji, „wydaje się, że środek zawiera wszystkie elementy pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 traktatu [obecnie art. 107 ust. 1 TfUE – przyp. aut]”, a brak jest okoliczności na podstawie których można by stwierdzić, że pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem (obecnie – rynkiem wewnętrznym). Po wszczęciu przez Komisję postępowania w sprawie zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym, władze włoskie zmieniły kwestionowaną regulację eliminując przewidziane w niej korzyści podatkowe dla klubów sportowych. W swojej decyzji Komisja uznała więc – oceniając już poprawioną regulację – że przyjęty środek nie stanowi pomocy państwa.

Odnosząc się do regulacji zaproponowanych w projekcie ustawy, należy zauważyć, że cechy niektórych form wsparcia są zbieżne z cechami pomocy państwa przewidzianej w przepisach włoskich, a Komisja uznała, że „nie stwierdzono okoliczności, na podstawie których można by stwierdzić, że pomoc [ta] jest zgodna ze wspólnym rynkiem”.

Uwagi zawarte w decyzji Komisji 2006/898/WE mogą mieć zastosowanie do środków pomocy przewidzianych w projekcie. Kierując się argumentacją zastosowaną przez Komisję, wydaje się, że także w odniesieniu do polskiej propozycji ustawowej, Komisja mogłaby uznać, że brak jest okoliczności wskazujących na zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym. Nie można bowiem wykluczyć, że beneficjenci projektowanej pomocy będą konkurowali z klubami sportowymi lub innymi podmiotami gospodarczymi z innych państw członkowskich UE. Stwierdzenie, czy proponowana pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE – w szczególności, czy może mieć wpływ na wewnątrzunijną wymianę handlową – wymaga przeprowadzenia analizy rynku właściwego. Analiza taka umożliwiłaby stwierdzenie, czy pomoc zakłóci konkurencję lub będzie groziła jej zakłóceniem poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom oraz czy wpłynie na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Przeprowadzenie takiej analizy należy do właściwego organu ochrony konkurencji.

Zmiany wprowadzone w autopoprawce nie są istotne z punktu widzenia oceny projektu pod kątem jego zgodności z zasadami udzielania pomocy publicznej. Należy jednak podkreślić, że organem uprawnionym do wiążącego orzekania o zgodności pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym jest Komisja Europejska. W celu umożliwienia jej realizacji tego zadania, art. 108 ust. 3 TfUE nakłada na państwa członkowskie obowiązki notyfikacyjne. W polskim porządku prawnym wykonaniu art. 108 ust. 3 TfUE służy ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, ze zm.). Na poziomie krajowym zgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy udzielanej przez państwo ocenia Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK), a jeżeli pomoc przyznawana jest w rolnictwie lub rybołówstwie – minister właściwy do spraw rolnictwa. W tym trybie opiniowaniu podlegają projekty aktów normatywnych przewidujące programy pomocowe i pomoc indywidualną. W przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot niebędący organem administracji publicznej (co odnosi się m.in. do poselskich projektów ustaw), organ właściwy na podstawie regulaminu Sejmu występuje z wnioskiem do Prezesa UOKiK o wydanie opinii oraz przekazanie do Komisji Europejskiej projektu w celu dokonania jego notyfikacji (art. 12, art. 13 i 16a ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej).

Jak wynika ze strony internetowej Sejmu, projekt ustawy o sporcie w wersji pierwotnej został w dniu 7 stycznia 2014 r. przekazany do Prezesa UOKiK w trybie art. 16a ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. Jakkolwiek zmiany wprowadzone w autopoprawce nie są istotne z punktu widzenia zgodności z zasadami udzielania pomocy publicznej, to jednak informację przekazaną do Prezesa UOKiK należy uzupełnić o treść autopoprawki. Podkreślić jednak trzeba, że zasadniczo projekt w wersji notyfikowanej zawiera wszystkie elementy umożliwiające dokonanie oceny przez Prezesa UOKiK, zaś autopoprawka nie skutkuje takimi zmianami, które mogłyby wpłynąć na jej treść.

3.2. Odnosząc się do tych propozycji zawartych w projekcie ustawy, które dotyczą kwalifikacji zawodowych w sporcie (dodawane art. 41a i art. 41b ustawy o sporcie), należy stwierdzić, że nie są one sprzeczne z przepisami TfUE odnoszącymi się do swobodnego przepływu pracowników (art. 45 TfUE) oraz swobody przedsiębiorczości (art. 49 TfUE) i swobodnego świadczenia usług (art. 56 TfUE). W szczególności, nie zawierają ograniczeń wykonywania tych swobód ze względu na przynależność państwową.

3.3. Odnosząc się do zmian zaproponowanych w ustawie o grach hazardowych, które polegają na dopuszczeniu sponsorowania sportu przez podmioty posiadające zezwolenie na prowadzenie zakładów bukmacherskich

oraz na zezwoleniu na informowanie o sponsorowaniu w trakcie imprez sportowych należy wskazać, że propozycje zawarte w projekcie nie są sprzeczne w szczególności z zasadą swobody świadczenia usług. Swoboda przepływu usług, gwarantowana na mocy art. 56 TfUE, obejmuje gry hazardowe: umożliwia ich organizowanie i uczestniczenie w nich, a także prowadzenie działań, które się z nimi wiążą, np. usług reklamowych. Projekt ustawy przewiduje odejście od dotychczasowych ograniczeń w zakresie sponsorowania sportu przez zakłady bukmacherskie, a tym samym realizuje postanowienia TfUE, w szczególności jego art. 56.

4. Konkluzje

4.1. Przepisy projektu ustawy o sporcie w wersji uwzględniającej autopoprawkę przewidują program pomocy, który może budzić wątpliwości co do zgodności z zasadami określonymi w art. 107 TfUE. Wniosek skierowany do Prezesa UOKiK o wydanie opinii, przekazany w dniu 7 stycznia 2014 r., powinien zostać uzupełniony o treść autopoprawki.

4.2. W pozostałym zakresie projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 26 lutego 2014 r.

BAS-WAPEiM-434/14

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie w wersji uwzględniającej autopoprawkę (przedstawiciel wnioskodawcy: poseł Tomasz Garbowski) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

W przedłożonym projekcie ustawy wnioskodawcy proponują dokonanie nowelizacji następujących ustaw:

- 1) ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 ze zm.),
- 2) ustawy z 12 stycznia 1991 r. i podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.),
- 3) ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.),
- 4) ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397 ze zm.),
- 5) ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.),
- 6) ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.).

Zakres proponowanych zmian jest szeroki i dotyczy ponownego uregulowania zadań i uprawnień organów władzy rządowej i samorządowej w zakresie dotyczącym sportu, roli państwa w procesie wspierania rozwoju, upowszechniania i popularyzacji sportu, stworzenia dodatkowych możliwości finansowania sportu przed podmioty gospodarcze, stworzenia zachęt podatkowych, które miałyby służyć współpracy podmiotów gospodarczych i organizacji sportowych czy też wprowadzenia zmian w zakresie sponsorowania wydarzeń sportowych.

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE, a zatem projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie w wersji uwzględniającej autopoprawkę **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Szef Kancelarii Sejmu

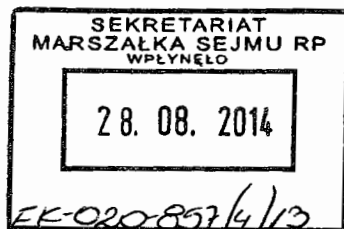

Lech Czapla

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 28 sierpnia 2014 r.

Komisja Ustawodawcza
UST-00 - 326 /14

Pani
Ewa KOPACZ
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

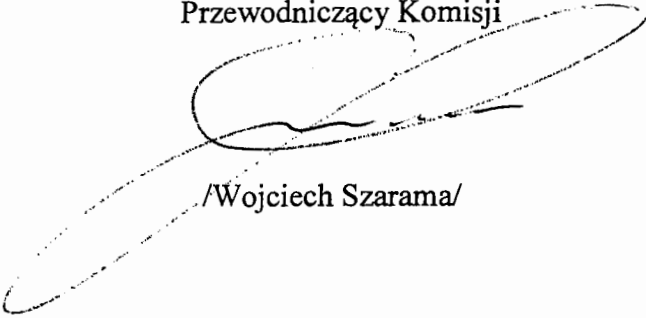
Szanowna Pani Marszałek

Przekazuję – przyjętą na posiedzeniu w dniu 27 sierpnia 2014 r. – opinię Komisji Ustawodawczej:

- o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o sporcie wraz z autopoprawką (przedstawiciel wnioskodawców poseł Tomasz Garbowski).

Z poważaniem

Przewodniczący Komisji

/Wojciech Szarama/

OPINIA nr 378
Komisji Ustawodawczej

w sprawie poselskiego ustawy o zmianie ustawy o sporcie wraz z autopoprawką

przyjęta na posiedzeniu
w dniu 27 sierpnia 2014 r.

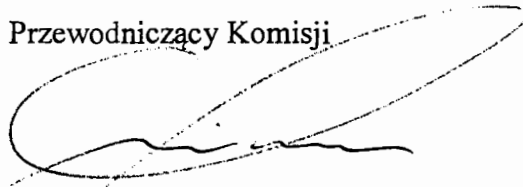
dla Marszałka Sejmu

Komisja Ustawodawcza, na posiedzeniu w dniu 27 sierpnia 2014 r., rozpatrzyła skierowany przez Marszałka Sejmu – w trybie art. 34 ust. 8 regulaminu Sejmu RP, celem wyrażenia opinii w świetle zgłoszonych wątpliwości w sprawie zgodności projektu ustawy z Konstytucją RP – poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie wraz z autopoprawką (przedstawiciel wnioskodawców poseł Tomasz Garbowski).

Komisja, po przedstawieniu projektu i wysłuchaniu ekspertów, przeprowadziła dyskusję. W wyniku głosowania Komisja

- **uznała ten projekt za dopuszczalny.**

Przewodniczący Komisji

/Wojciech Szarama/